Skautų Aidas

Nr. 4.

Kauno tuntas Panemunės stovykloj.
Šiame numery: „Didžioji Kauno tunto šventė".

Kaina 1 litas.
Per dr-ves 75 c.

Mūsų leidiniai.

„Prie laužo“, neperiodinis Mariampolės skautų tunto laikraštis. Nr. 1 (8) 1929 m. vasario mėn. IV m.

Mūsų spausdintų leidinių skaičius vis didėja. Tiesa, jie, išskiriant „Skautų Aidą“, yra neperiodiniai, išeina retai, bet vis dėlto jie mus džiugina, nes tai yra skautiškų idėjų, skautų tradicijų, skautiškos minties propaguotojai platesnės visuomenės tarpe. Be to, spausdintas mūsų žodis apima platesnius mūsų sluoksnius, informuoja apie to ar kito tunto mūsų veikimą, pasisekimus, laimėjimus arba kliūtis, kurias tenka nugalėti. Džiaugiasi kiekvienas skautas, matydamas mūsų stiprėjimą, nes spausdintų laikraščių pasirodymas tai aiškiausiai liudija.

Štai, vėl tenka vartyti jau spausdintą mariampoliečių laikraštėlį „Prie laužo“. Ties kiekvienu puslapiu ilgiau sustoju, įsižiūriu, įsiskaitau. O turinys labai įvairus. Įvairiausiais klausimais straipsnių pridėta, nors ir ne visai aiškiu planu. Yra ir eilėraščių, atsiminimų. Sustoju ties įdomesniais, pasiskaitau, pasigrožėju. Laikraštis daro rimto ir gero įspūdžio. Tiesa, yra ir menkesnės vertės mažai teapgalvotų straipsnių, kaip pavyzdžiui, straipsnis skautų suvalstybinimo klausimu. Bet ir čia pilnai pateisinamas dalykas: pati redakcija, matyt, neperdaug tepersiėmusi jo turiniu, paskelbė jį diskusiniu. O kaipo diskusinius galima dėti ir silpnesnius straipsnelius; autoriams dažnai per diskusijas paaiškėja jų padarytos klaidos ir, apskritai, išsiaiškinami paliestieji klausimai.

„Prie laužo“ nuopelnas, kad jis yra įvairus ir rašo įvairiais klausimais.

Neužmiršta ir fizinio skautų auklėjimo. Tam reikalui nušviesti įdėtas straipsnis. Skautai sportu turėtų labiau rūpintis, daugiau sportuoti, negu iki šiol kad sportavo. Šio reikalo iškėlimas yra girtinas dalykas.

Ypatingai nusisekė išviršinė „Prie laužo“ pusė. Nors negausiai, bet labai gražiai iliustruotas. Graži pirmame puslapy vinjetė.

Baigiant reikia palinkėti broliams mariampoliečiams sėkmingai dirbti gražiai pradėtą darbą.

N-as.

Padėkos.

I.

Kauno vyčių „Rimgaudo“ būrio skautai širdingai dėkoja gerbiamam kunigui Vailokaičiui už suteiktą būriui medžiaginę paramą.

„Rimgaudo“ Vyčiai.

II.

Vyriausio Štabo Skaučių Skyriui už išreikštą man užuojautą, dėliai mano brangaus Tėvo a. a. Vlado Putvinskio mirties, reiškiu gilios padėkos žodžius.

Pasktn. E. Putvinskaitė.

Redakcijos atsakymai.

V. s. Henr. L-vi. Jūs norėjot, kad Jūsų straipsnį „Mūsų klaidos“ spausdintume „Sk. Aide“ diskusiniu. Pamėginome „Sk. A.“ 2 Nr. leisti diskusinį str. „Draugovė ar korporacija“. Į jį tokių rimtų atsiliepimų, kokių tikėjomės‘ negavome. Dėl tos priežasties ir dėl Skautų Brolijos darbų kritikos Jūsų straipsnio nespausdinsime. Mažiau žodžių, daugiau darbų!

Sklt. A. Valiukėnui. Feljetonas per silpnas. Labai gaila, bet jo netalpinsime. Kita sunaudojome.

L. Algimantui. Perskaitę Jūsų straipsnį, tegalim patarti vieno — mažiau svajoti.

Pask. Vincui Ruseckui. Jūs turit neblogą stilių ir, apskritai, rašyti galite. Jūsų gi straipsnis „150 kilometrų kelionė“ tikrai atatinka jo antraštei. Būdami tvirtai įsitikinę, kad per „Sk. Aido“ 16-ka puslapių 150 kilometrų padaryti negalima, straipsnį palikom gulėti tol, kol „Sk. Aidas“ išaugs į tokį platų žurnalą, kurs galės Jūsų šį straipsnį galėsime lengvai savo puslapiuose sutalpinti.

Baltajam Arui. Šį kartą prisiųstų eilėraščių netalpiname. Jei norit gerai rašyti, turit dar gerai padirbėt, pasilavint.

Svetigailiui. Kupiškio skautų veikimo apžvalga nuo pat jų įsikūrimo reikėjo atsiųsti anksčiau, kuomet buvo kitos spausdinamos. Dabar jau per vėlu, neįdomu. Prisiųskit žinių apie tai, ką dabar veikiate. Laukiame.

Skautų prieteliui. Tamstos koresp. nedėjome, nes talpiname anksčiau gautas.

Bendradarbiams. Prašome gerb. bendradarbių siunčiant Red-jai rašinius, be slapyvardės, pasirašyti ir savo tikrąją pavardę.

Daugelis gerb. bendradarbių kreipėsi į Redakciją, prašydami nurodyti sritis, iš kurių galima būtų rašyti į „Sk. A.“ str-ius. Mes turime pabrėžti, jog skautų gyvenimas yra toks įvairus, kad norintiems rašyti, visuomet atsiras ir medžiaga ir tema. Tik į darbą.

Dėl skilties knygučių.

„Lapinų“ s-tis visiems suinteresuotiems praneša, kad knygutės, ne dėl mūsų kaltės, visai neišeis, nes Vyr. Štabas nedavė leidimo jų išleisti tol, kol nebus paruoštas Brolijos Statutas. Tat atsiprašome už pažadus, kurių, nors ir gaila, negalime išpildyti.

Stud. „Lapinų“ skiltis.

Laimėjimai.

(Žiūr. Galvosukiai 3 pusl.).

Knyga „Pirmas dešimtmetis — 18 poetų“ — laimėjo *V. Lazauskas* Vilkaviškio tunto, Margio d-vės „Lapinų“ sk-ties (*Vilkaviškis*).

Knyga — „Fatima burtininkė — laimėjo *J. Vilčinskas* Vilkaviškio tunto Margio dr-vės „Liūtų“ sk-ties (*Vikaviškis*).

Šv. Jurgio paveikslas — laimėjo *Al. Matelicinas* Trakų Skautų srities atsk. „Lapinų“ sk-ties (*Kaišiadorys*).

„Skauto“ komplektas — laimėjo *E. Lorencas* Vilkaviškio tunto „Algimanto“ dr-vės „Elnių“ sk-ties (*Kybartai*).

1928 mt. „Skautų Aido“ komplektas — laimėjo *B. Avižonytė* Kauno tunto „Birutės“ dr-vės „Voverių“ sk-ties ((*Kaunas*).

Knygelė „Skautų žaidimai“ — laimėjo *An. Metelicinas* Trakų skautų srities „Lapinų“ sk-ties (*Kaišiadorys*).

Redakcijos pranešimas.

Dėl vietos stokos šiame numeryje „Skautų Aido“ platinimo konkurso rezultatų įdėti negalėjome. Apie konkurso eigą ir rezultatus plačiai parašysime sekančiame „Sk. A.“ numery.

Redakcija.

Visus iš linoleumo piešinius piaustė Kauno sk. vytis *Kesiūnas*.

Skautų Aidas

iliustruotas skautų laikraštis

Redakcija ir administracija: Kaunas, Laisvės Aleja Nr. 20. Redaguoja: **J. Merkis** ir **E. Zabarauskas.** Rankraščių Redakcija negrąžina ir nesaugoja. Už skelbimų turinį Redakcija neatsako.

Prenumerata:
Pusei metų . . . 3,50 lit.
Atskiro numerio kaina — 1 lit.
Skautams per dr-ves—75 ct.
Užsieniuose pusei metų 50 amer. centų.

4 (43) nr.	Balandžio mėn.	1929 (VII) m.

J. Kuprionis.

Didžiąją šventę švenčiant.

Jei balandžio 23 d. galima būtų pakilti į tokią aukštumą, iš kur matytųsi visas pasaulis, tai išvystume nepaprastą reginį. Dideliausi jaunuomenės būriai, gražiai išsirikiavę, su vėliavomis, žygiuoja, tik žygiuoja. Laiškais, telefonais, per radio į visas puses skrieja širdingiausi sveikinimai, broliški linkėjimai. Visur didžiausis sąjūdis. Tai jaunuomenė, kelių milijonų skautų brolija, iškilmingai švenčia savo Patrono šv. Jurgio šventę. Kyla klausimas, kodėl ta mūsų XX amž., linkusi prie moderniškumo jaunuomenė taip garbingai mini asmenį, gyvenusį prieš pusantro tūkstančio metų — na, dar pridėsiu, nepasižymėjusį kokiais nors nepaprastais išradimais ar mokslais? Į šį klausimą geriausį atsakymą duoda patsai šv. Jurgį vaizduojantis paveikslas: ant balto žirgo raitelis kovoja su šlykščia biaurybe. Tai yra gili mintis—simbolis. Gyvenime vyksta nuolatinė kova tarp gero ir blogo. Šv. Jurgis yra didvyris plačiai žinomos, gražios legendos, apie tai, kaip jis karalaitę išgelbėjo iš baisaus smako nasrų. Šv. Jurgis yra drąsos, pasiryžimo, pasišventimo, bendrai tariant, riteriškumo simbolis. Jis kitų gerovės vardan skelbė kovą piktam ir ją laimėjo. Švęsdami šv. Jurgio šventę, skautai iškilmingai pagerbia ir išaukština šv. Jurgio asmenį, jo kilnų būdą. Kilnus jis skautams — dideliai žmonijos jaunuomenės daliai, yra patronas, pavyzdys. Sveikai augąs jaunuolis yra kupinas gražiausių norų, pasiryžimų, idealų. Gražaus pasišventimo pavyzdžių skautai jau turi nemaža: kiek mūsų brolijos jaunuolių, rizikuodami savo gyvybe, yra pasekę tuos pavyzdžius, išgelbėję gyvybę kitiems! Vis tai kilnumo ir riteriškumo pavyzdžiai. Šv. Jurgio dvasia skautams yra labai artima. Jaunuolis gražiuose savo pasiryžimuose turi išaugtį, subręsti ir užsigrūdinti ir tik tada užtikrinta jam didelė ateitis. Šv. Jurgio pavyzdys rodo kelius, kuriais reikia eiti, kad laimėjus gyvenimo kovą gero su piktu. Skautų pasirinktasis pavyzdys, šv. Jurgis, kiekvienam jaunuoliui vaizdžiai parodo kelią į žmogaus didybę. Tad, minint savo Patrono šventę, prisimindami jo pavyzdį mes aukime ir stiprėkime kilniuose jaunystės troškimuose ir pasiryžimuose.

Sek savo Patronu šv. Jurgiu, naikink pasaulyje pikta, o pirmiausia išnaikink piktybę pats savyje.

LTSR valst. respublikinė biblioteka

Sveikiname skautes-us švenčiančius skautų Patrono Šv. Jurgio dieną. Tebūna mums ši šventė linksmesnė, negu anksčiau buvusios!

„Skautų Aido" Redakcija ir Administracija.

J. Zabrockis.

Šalin ištižimas.

Šalin ištižimas, šalin tinginystė!
Jūs šmėklos tamsiosios nakties.
Į kilnųjį siekį kinkykim jaunystę,
Skinkim kelius ateities.

Supinkim širdis į vieną vainiką,
Vieningai sujunkim rankas.
Nedrįskime tarti „taip atsitiko".
Laimę kovoje jaunystė atras.

V. Kastanauskas.

Padavimas apie šv. Jurgį.

Yra padavimas, kad šv. Jurgis išgelbėjęs stabmeldžių paaukotą smakui karalaitę Nė vienoje bažnytinių knygų to nėra pažymėta. 1876 metų bažnytinėje enciklopedijoje yra pasakyta, kad šv. Jurgio gyvenimas taip tamsus, jog negalima supaisyti tiesos, negalima sužinoti, surasti tikrų to Šventojo gyvenimo faktų. Bet vis dėlto, visi V amžiaus bažnytiniai rašytojai pripažino jam šventojo vardą.

Graikai jį laikė didžiu šventuoju. Jau IV amžiuje buvo statomos jo vardo bažnyčios. To šventojo garbė greit iš rytų perėjo į vakarų šalis (Prancūziją, Angliją ir kt.). Anglijoje šv. Jurgis išrenkamas karių globėju. 1222 mt. jau buvo pradėta švęsti to šventojo dieną, o 1330 mt. buvo padirbdinti šv. Jurgio ordenai. Tik vėlesniais laikais atsiranda pasakojimai apie šv. Jurgį, jo kovą su smaku ir apie karalaitės išgelbėjimą iš mirties. Vieta, kur kovojo šv. Jurgis su smaku, vieni sako yra Lidijoje, kiti Sirijoje, o treti — dar kitur.

Padavimas apie šv. Jurgį prieš XII šimtmetį visai nebuvo žinomos, o atsirado ir paplito tik XIV šimtmety. Tų laikų šventojo paveiksluose nebuvo vaizduojama smakas. Bet vėlesniais laikais žmonės, norėdami atvaizduoti jo dvasinę kovą, pradėjo paišyti paveiksluose smaką. Tai ir bus bene svarbiausia padavimo apie smaką ir karalaitę atsiradimo priežastis.

Iš to matyti, kad vargu ar šv. Jurgis yra užmušęs smaką ir išgelbėjęs iš jo nagų karalaitę. Šv. Jurgis jaunas tapo kariu ir greitu laiku mylimu cesoriaus Deoklecijano dvariškiu. Jis mirė jaunas, vos 22 metų amžiaus, paguldęs savo galvą už krikščionių tikėjimą.

Graži tai legenda apie užmuštąjį smaką. Jąja gražiai atvaizduota žmogaus kova su piktu. Nes kiekvienas iš mūsų turi savo širdy pikto smaką, kiekvienas turi su juo kovoti ir jį nugalėti. Ir kiekvienas jį nugalės, jei seks kilnųjį riterį šv. Jurgį.

Kauno skaučių dainelė.

Skautės voveraitės—mūs' linksmi snukučiai,
Nebijo darbelio mūs' smaili nagučiai.

O kada mes einam—gėlelės linguoja,
O kada dainuojam—aideliai raliuoja.

Mes į aukštį kylam vis arčiau dangaus,
Kas mus drįs pasekti—per nosytę gaus.

O tenai aukštybės' dirbam darbelius,
Riešutėlius graužiam kietus, bet saldžius.

Vytautas S-pas.

Nežinomoji didvyrė.

„Nežinoma didvyrė“ — kaip įstabiai skamba šie žodžiai! Mes visados vaizduojamės didvyrį — žinomu, gerbiamu, aukštinamu. Jo darbus puošia visuomenės nuomonės užpelnyti laurų vainikai. Nežinomojo didvyrio nieks nežino; jis neieško, netrokšta garbės. Tuo tarpu, kai jo nuveiktieji darbai yra karžygiški, iššaukią didžiausią minios pagarbą, jis pats kuklia pasišalinęs stovi visai nuošaliai. Toks kuklusis karžygiškumas yra dvigubai vertesnis.

Visai netikėtai išplaukė vienos skautės — didvyrės darbai. Tris aukas ji išrovė pereitą vasarą iš sriaunųjų Vilijos ir Nemuno bangų. Tris gyvybes išgelbėjo ji iš tikros mirties nagų. Trys žmonės privalo būti jai dėkingi už brangiausiojo turto šioj žemėj — gyvybės išgelbėjimą. Ši, iki šiol nežinoma, didvyrė—*Skilt. Genė Barauskaitė.* Garbė jai! Tris kartus, statydama savo gyvybę pavojun, ji, išgelbėdama nuo tikros mirties tris aukas, išpildė vieną aukščiausių skautiškų pareigų „padėti artimiems“. Ji pasielgė, kaip tikroji skautė. Nė vieną kartą ji nepasisakė kas esanti, o tik pareiškusi, „skautė esu“, pasišalindavo.

Niekas nežinojo jos vardo ir tik dabar pamažu išplaukė per trečias lūpas tikroji tiesa, kuri apvainikavo Genę Barauskaitę nevystančiu didvyriškumo vainiku.

Štai jos karžygiškų darbų aprašymas.

Pirmą kartą ji išgelbėjo p. L. Švelnytę Nemune. Ji sėdėjo ant kranto maudymosi kostiume,. „Skęsta!“ — išgirdo ji.

Moterų minia, susirinkusi prie kranto, buvo bejėgė. Ji kėlė triukšmą, šaukė pagalbos, o pagalbos laivas tuo laiku buvo toli. Iš minios išsiskiria Genė, jos veidas išbalęs, ji šoka į vandenį ir pasineria. Nemunas ramiai neša savo vandenį. Praėjo keliolika sekundžių, kurios atrodė ilgos, ilgos. Štai ji pasirodė. Viena ranka ji traukia paskendusią, kita iriasi, atrodo, iš paskutinių jėgų. Jos veide nei lašelio kraujo, akys – kaip stiklinės. Dar valandėlė ir ji vėl pasiners visai bejėgė. Tuo laiku priplaukė pagalbai laivas. Šios „greitosios“ pagalbos dėka, gelbėtoja ir išgelbėtoji atsidūrė krante. Genė drebėjo, kaip drebulės lapelis ir sprukko pro minią. Į klausimą „kas ji?“ Genė atsakė — „Skautė“.

Antrą kartą ji išgelbėjo Marę B. Vilijoj.

Skilt. Genė Barauskaitė,
Kauno tunto „Mirgos“ dr-vės adj-tė, „Kregždžių“ skilties skiltininkė.

Anksti rytą Genė su knyga rankoje vaikščiojo netoli savo namų. Staiga pasigirdo šaukiantis pagalbos balsas. Ji pamatė skęstančios ranką ir ši tuojau pasislėpė vandeny. Ir vėl, nesirūpindama didžiausiu pavojum, ji pribėgo prie kranto, numetė rūbus ir šoko į vandenį. Srovė greit ją nunešė į nelaimės vietą (tai buvo labai toli nuo kranto). Ji pasinėrė. Dar kartą. Ne tuoj pavyko jai rasti paskendusią, o atradus ilgai teko kovoti su ja vandenyj. Baisi tai žūtbutinė kova su nustojusia proto skęstančia! Ištraukus moterį (metų 40) ant kranto, Genė padėjo jai po krūtine savo drabužius ir pati iš didelio nuovargio apalpo. Atsipeikėjusi, ji nieko nerado prie savęs. Net toji, kurią ji išgelbėjo, paliko ją gulėti apalpusią ant kranto. Po to įvykio Genė sirgo plaučių uždegimu.

Garbės vilkas, kuriuo apdovanojami ypatingai pasižymėję skautai.

Trečią kartą ji gelbėjo panelę Vilijoj. Šį kartą jai daug lengviau pavyko tai padaryti. Čia skęstanti greit suprato Genės tikslą ir pati jai padėjo.

Genė Barauskaitė rimta darbininkė, gera, energinga skautė, kuri daug, labai daug, dirba... Dažnai, labai dažnai jos drąsiose, energingose, spindinčiose pasiryžimu akyse matosi nuovargis, o ryškūs veido bruožai aštrėja. Vakarais ji tarnauja, naktimis dežuruoja pašto įstaigoj, o rytą mokosi seminarijoj I kurse. Netenka kalbėti kokio valios pasiryžimo reikalauja toks darbas... Skaučių tarpe ji taip pat žinoma, kaip energinga darbininkė. Ji veda „Mirgos“ dr-vės „Kregždžių“ skiltį. Jos skiltis — geriausia dr-vėj, nors kregždutės dar „geltonsnapės“...

Be to, ji eina „Mirgos“ d-vės adjutantės pareigas.

Baigdamas, turiu dar kartą nusilenkti prieš šią kuklią „nežinomą didvyrę“: *Garbė tau, Gene Barauskaite, tavo karžygiški darbai verti didžiausio pagirimo, tavo sunki kova už buitį — šviesiausios ateities.*

Mes dar be savo himno.

Jau vienuolika metų Lietuvoj skautai gyvuoja, o dar neturi savo lietuviško himno. Yra skolintas, bet jis skautų netraukia. Himnai, kaip paprastai, turėtų kelti nuotaiką, žadinti entuziazmą, veikti į žmogaus jausmus, o mūsų skolintasis himnas, ar gali pilnai tam tikslui tarnauti—spręskime patys.

Todėl ir kyla klausimas, ar nebūt verta skolintąjį himną atiduoti tiems, iš kurių paskolinom, o patiems daryti žygius, kad kuo greičiausiai Lietuvos skautai giedotų savo himną.

V. s. Henr. Lukoševičius.

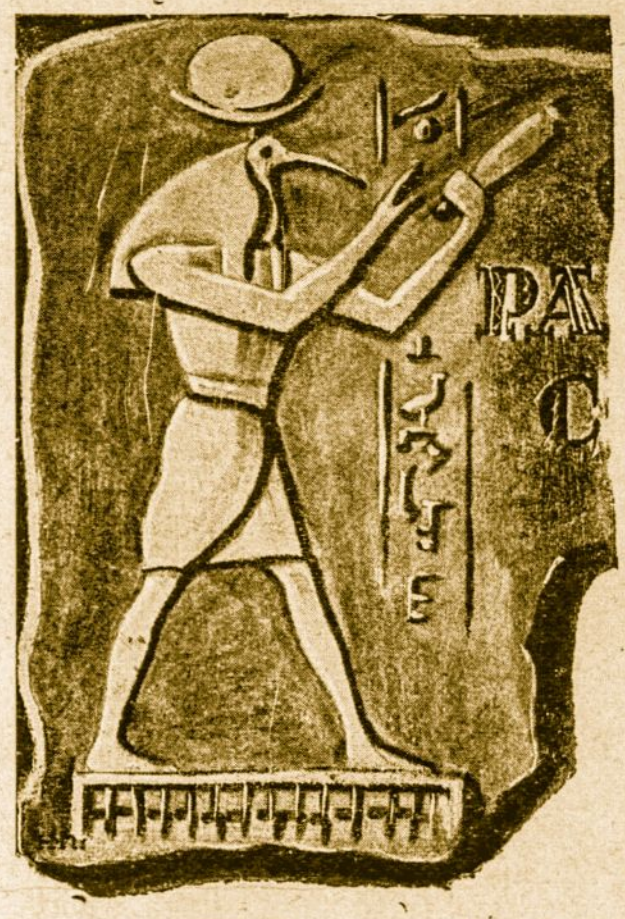

Faraono Ramesu brangenybės.

Vertė *V. Kastanauskas.*

I.

Apie 1200 metus prieš Kristaus gimimą viešpatavo Egipte faraonas Ramesu V, didis kariautojas, garsus savo turtais.

Egipte buvo paprotis, kad faraonai eikvojo visas savo pajamas valstybės reikalams: kelių taisymui, kanalų prižiūrėjimui, rūmų ir laivų statymui ir kitiems darbams. Egipto faraonai visai nesirūpindavo ką nors palikti savo vaikams, nes jie žinodavo, kad jų vaikai bus aprūpinti.

Bet Ramesu taip mylėjo pinigus, kad, gavęs pajamų, nenorėdavo jų visų išeikvoti. Jei, pavyzdžiui, jis gaudavo duoklę iš kurios nors pavergtos tautos, tad jis nelydindavo viso aukso į žiedus*), bet dalį jo palikdavo vienoje rūmų salėje. Dėl tokių būdo ypatybių faraonas Ramesu gavo šykštuolio vardą. Be to, jis nelabai buvo žmonių mylimas.

Saugoti įvairiausias savo sutaupytas brangenybes faraonas pasistatydino labai didelius ir gerai nuo vagių apsaugotus brangenybių rūmus. Architektorius labai gražiai ir rūpestingai atliko savo darbą.

Brangenybių rūmai sudarė pailgą keturkampį, kurio trumpesnioji siena buvo bendra su faraono rūmais. Rūmai buvo be langų, o stogas visai lygus.

Įeiti buvo galima tik iš faraono rūmų per nedideles, bet stiprias duris, kurių buvo pailgame koridoriuje ne vienos, bet keleta ir jos kiekvienos buvo užrakinamos skirtingais raktais. Rūmų viduje, arba salėje buvo aukšti žibintuvai, uždegami faraono sargų, kada jis ateina pasigėrėti brangenybėmis. Kiekvieną dieną faraonas būdavo brangenybių rūmuose apie valandą, ir tada jis ten dėliodavo ant stalo ir ant lentynų savo brangenybes.

Architektoriui buvo duosniai atlyginta ir jis, gavęs garbingą „karaliaus draugo“ vardą, tapo žymiu žmogumi.

* * *

Metai bėgo. Ramesu vis didino savo turtus, o architektorius per tą laiką jau paseno. Štai, dabar jis guli lovoje silpnas, ligos nukamuotas, jausdamas artimą mirtį.

— Žmona, — pasakė jis, — pakviesk pas mane abu mūsų sūnu ir palik mus vienus.

Abu sūnu, sekdami tėvo pėdomis, taip pat buvo architektoriais. Bet pastaruoju metu, gaudami iš tėvo pakankamai pinigų, atprato jie nuo darbo ir be rūpesčių ir vargo linksmai gyveno.

— Mano vaikai, — prašneko tėvas, kada du sūnūs įėjo pas jį, — jūs žinote, kad aš gyvendamas nedaug tesutaupiau pinigų ir todėl jums reikės rimtai dabar pradėti dirbti. Bet jei ateitų toks laikas, kada jūs nepajėgtumėt išlaikyti savo motinos, tad aš jums galėsiu padėti. Aš esu padaręs slaptą įėjimą į faraono brangenybių rūmus, apie kurį niekas nežino. Todėl, jei jūs arba jūsų motina būsite dideliam varge, tad nueikite ten ir pasiimkite, kiek jums reikės pinigų. Faraonas turi tiek daug brangaus turto, kad jis ir nepastebės keleto brangenybių žuvimo. Aš niekuomet nesinaudojau tuo slaptuoju įėjimu, ir jūs pasinaudokit juo tik būtinam reikalui esant. Tad klausykit! Brangenybių rūmų pietų sienoje yra paveikslas, vaizduojąs karalių, atnašaujantį Osiriui auką; už Osirio stovi Isidė ir jos sesuo Nebfi. Jei paspausti Nebfi figūrą, tad akmuo pasijudins ir pasidarys skylė, kurion bus lengva įlysti. Norint išeinant uždaryti skylę, reikia paspausti Osirio kelius. Tuomet akmuo vėl atsistos į savo pirmykštę vietą.

Jaunesnysis architektoriaus sūnus Petizi tą pačią dieną nuėjo prie brangenybių rūmų pietų sienos; čia jis pamatė visus, tėvo nupasakotus, dievų atvaizdus.

Mirusio tėvo lavoną palaidojus ir praėjus gedulo laikui, Petizi pradėjo kalbinti vyresnįjį brolį Ptagmajų nueiti kartu į brangenybių rūmus. Tačiau Ptagmajus nesutiko, primindamas jam tėvo valią — eiti ten tik esant būtinam reikalui.

Neprikalbinęs brolio, Petizi nusprendė pats vienas nueiti. Pirmą tamsią naktį, pasiėmęs nedideles kopėčias ir žibintuvą, nuėjo jis prie karališkųjų rūmų. Sargai stovėjo rytuose prie įėjimo į rūmus, o pietų siena buvo nesaugojama ir visa paskendusi tamsoje.

Drebėdamas Petizi pritvirtino kopėčias ir užlipęs paspaudė Nebfi figūrą. Staiga akmuo netikėtai pasisuko ant ašies ir atsidarė skylė. Petizi įlindo skylėn, įtraukė kopėčias ir šiek tiek pasuko akmenį.

Dabar jau Petizi brangenybių rūmuose. Jo žibintuvėlis maža teduoda šviesos, bet štai — stovi lempos. Tuojau visa salė buvo apšviesta. Petizi sustojo apakintas brangenybių vaizdo.

Aplink stalai ir stalai, o ant jų turtai be saiko ir be galo. Štai, guli surištos aukso lazdelės, tartum nendrių pėdai iš Nilo; ten indai gėrimams ir aukso bei sidabro vazos; čia vėl įvairūs dirbiniai iš aukso, papuošti brangiaisiais akmenimis; o ten pilni aukso žiedų dubens; aplink maišai pilni aukso smilčių, retežiai, apyrankės ir plačios auksinės apikaklės. Negalima buvo ir pasakyti viso to, kas buvo prieš akis.

Kaip sapne vaikščiojo Petizi tarp šių brangenybių. Tik staiga jis pamanė, kas bus, jei jis išeidamas sutiks sargybą arba, jei sargyba, darydama nakties tikrinimą, ras jį čia salėje. Greit užgesino jis šviesą ir, pasiėmęs pilną. saują žiedų, pasiskubino išeiti. Kada jis atidarė sienoje skylę, tai išsigandęs pamatė, kad

*) Tuo laiku Egipto pinigai buvo žiedo pavidalo, ant kurių buvo uždedama tam tikri antspaudai.

Kauno tunto skautų garbės gynėjui

vyresn. skautininkui V. ŠENBERGUI

dėl jo motinos mirties reiškia širdingą užuojautą

Vyr. Štabas, Kauno skautų tuntas ir „Sk. A.“ Redakcija ir Administracija.

Vyresn. sktn. V. ŠENBERGUI,
Kauno tunto skautų garbės gynėjui, dėl mylimos motutės mirties, reiškia užuojautos
Stud. Skautų Draugovė.

Paskaut. ANTANUI DEKSNIUI
dėl jo motutės mirties reiškiame giliausią užuojautą.
Rokiškio tunto skautai-tės.

jau švinta. Tačiau jis laimingai nulipo ir sugrįžo namo, nepažadinęs nei motinos, nei brolio.

Pradžioje Petizi jautė sąžinės priekaištus ir baimę, kad jo nakties kelionė bus pastebėta. Bet kitą dieną jis jau visai nusiramino. Išeikvojęs pavogtąjį auksą, jis dar kartą nuėjo jo daugiau pasiimti, o paskui prikalbino ir brolį Ptagmajų kartu nueiti.

Nuo motinos buvo viskas nuslėpta. Ji manė, kad sūnūs sąžiningai pinigus uždirba. Ir tuo laiku, kada vidurnaktį, tylos valandą ji meldėsi už savo sūnus, jie išeidavo iš namų vogti.

Pradžioje broliai tenkinosi vien tuo, kad ėmė tik pinigus, t. y. aukso žiedus, ir todėl juos susekti buvo sunku: faraonas turėjo tiek daug žiedų, kad jų išnykimas buvo visai nepastebimas.

Bet greitai Ptagmajus ir Petizi nepasitenkino vien žiedais ir pradėjo vogti brangiuosius dirbinius, kuriuos jie parduodavo sostinėje. Nebuvo nė vienos šventės, kurioje broliai nepasižymėtų dideliu pinigų eikvojimu. Bet tas nesukeldavo jokio įtarimo, nes visi manė, kad jų tėvas gyvendamas daug uždirbo pinigų pas karalių ir paliko sūnums didelį palikimą.

II.

Pradžioje faraonas Ramesu nieko nepastebėdavo, bet kartą jis sustojo prie vieno stalo ir užsimąstęs pasakė savo palydovams:

— Mano draugai, ne tik dabar man rodosi, kad kažko trūksta tarp mano brangenybių. Iki šiol aš maniau, kad klystu, bet dabar tikras esu, kad mane kažkas apvagia.

— O, valdove, — pasakė vienas palydovų, — to negali būti.

Ramesu nieko neatsakė, bet atydžiai apžiūrėjęs stalus, tylėdamas išėjo iš salės. Visą tą dieną buvo daug kalbėta apie faraono įtarimą.

Kitą rytmetį faraonas, tų pačių palydovų lydimas, nuėjo brangenybių salėn, tiesiog prie tų stalų, kuriuos vakar apžiūrėjo. Ant pirmo ir ant antro stalo viskas buvo tvarkoje, bet ant trečio kažko trūko. Drebančiu iš pykčio balsu suriko faraonas:

Dešimtą dieną jie pamatė smėlyje aiškius pėdsakus.

— Eik čia, Amenhotepai! Ką tu dabar pasakysi? Štai čia, prie šito dubens su pinigais vakar gulėjo apikaklė, padaryta iš perlų ir auksinių vanagų. Kur gi ji dabar?

Tuojau buvo atneštos kopėčios ir apžiūrėtos visos sienos ir lubos, bet niekur nebuvo surasta nei bet kokių ženklų, nei plyšių, nei skylių. Amenhotepas pasiūlė faraonui pašaukti raštininkus, kurie padarytų smulkų visų brangenybių sąrašą. Viskas buvo suskaičiuota, pasverta ir surašyta. Faraonas šį sąrašą pats pasiėmė, kad kitą dieną sulig juo galėtų savo brangenybes patikrinti.

Bet kitą rytą viskas buvo tvarkoje. Faraono artimieji didikai sakė, kad jis suklydęs, sakydamas apie pražuvusią apikaklę.

Tačiau už savaitės aiškiai buvo pastebėta vagystė. Supykęs faraonas įsakė Amenhotepui būtinai susekti vagis.

Amenhotepas jam pasakė: „Aišku, kad vagis įeina ne per sienas arba lubas, bet tik per vieninteles duris, per kurias ir mes įeinam. Reiškia, yra padirbti antri raktai ir papirkta sargyba, arba vagis yra tavo palydovų tarpe. Meldžiu tavęs, valdove, kurį laiką pats vienas lankyk šiuos rūmus“.

Faraonas visai pasitikėjo savo palydovais ir nežinojo, kas galėtų jam taip padaryti. Pagaliau jis tarė:

— Tebūnie, kaip tu sakai: nuo šios dienos mudu eisiva čia tik dviese, aš ir tu, Amenhotepai.

Vagysčių kurį laiką nebuvo. Bet kartą, po kelių sąvaičių, faraonui ir Amenhotepui įėjus brangenybių salėn, pirmasis sustojo iš baimės: pražuvo dvi brangios forforo vazos, o vienas žiedų indas buvo visai ištuštintas.

— Ką mes dabar darysim, Amenhotepai? Reiškia, vagis įeina ne per duris; per sienas jis taip pat įlysti negali. Aš duodu tau pilną laisvę — dirbk, tvarkyk, įsakyk, bet išaiškink man visa ir sugauk vagį.

Amenhotepas liepė pabarstyti grindis smulkiausiu smėliu. Pats jis išėjo kartu su faraonu, užantspaudavęs visas duris.

Sekančiomis dienomis smėlis buvo nepajudintas. Bet dešimtą dieną aiškiai buvo matyti kojų

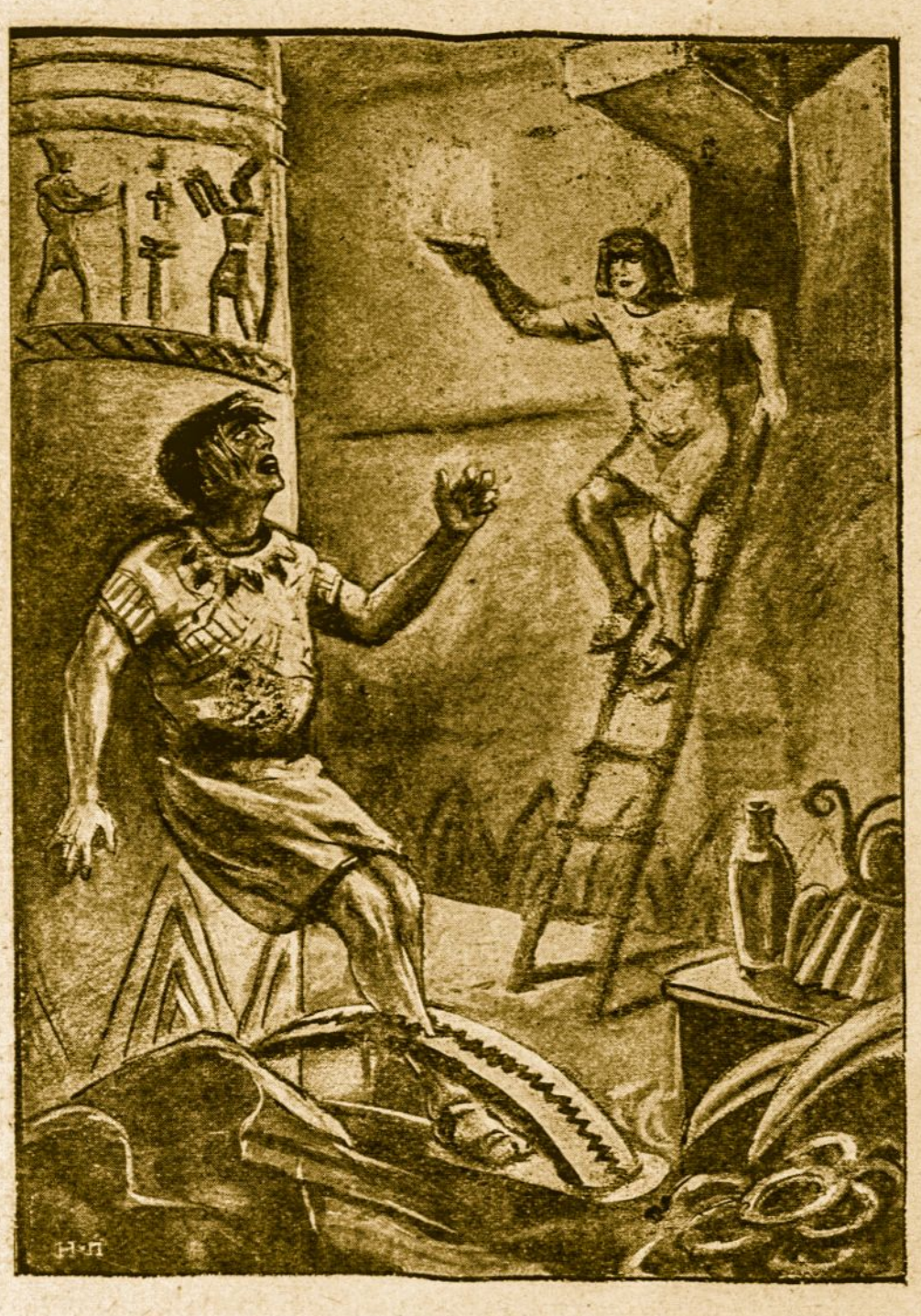

— O, broli, aš pražuvau! — suriko jis.

pėdsakai, kurie nesiekė durų ir todėl neleido sužinoti, kur jie prasideda ir kur baigiasi. Greit vagystė vėl pasikartojo.

Kartą, už mėnesio atsirado salėje vėl pėdos. Šį kartą iš pėdų didumo buvo matyti, kad salėn buvo atėję du asmens.

Tada faraonas pasiūlė kurį laiką salėje pastatyti sargybą, bet Amenhotepas pasakė, kad tas nieko gero neduos, nes apie tokią sargybą jau rytoj sužinos visa sostinė. Be to, sunku bus sulaikyti kariai, matantieji prieš save krūvas aukso.

Amenhotepas, sakydamas tai, jau sugalvojo kitą būdą: jis įsakė ginkladirbiams padirbti spąstus. Tie spąstai buvo pritvirtinti prie grindų ir uždengti iš viršaus lengvu kilimu.

III.

Mirusio architektoriaus sūnų gyvenimas buvo linksmas ir laimingas. Kartą Petizi pasakė savo broliui:

— Ptagmajau, mūsų pinigai vėl baigiasi. Mes turim šią naktį vėl paimti pinigų.

Pasakyta — padaryta. Atėjo jie prie brangenybių rūmų. Nebfi, kaip ir kiekvieną kartą, įleido abu broliu į vidų. Petizi, pastatytomis kopėčiomis, greit nubėgo žemyn. Staiga pasigirdo baisus riksmas: „O, broli, aš pražuvau!“ Petizi, atsistodamas ant grindų, įkliuvo tiesiai į spąstus, kurie įsisiurbė į jo koją.

Ptagmajus, atsargiai nulipęs, mėgino išskleisti spąstus, — bet nieko negalėjo padaryti, tik peilį nulaužė. Ašaros ištriško jam iš akių, matant brolio nelaimę. Pagaliau Petizi, sukaupęs visas jėgas, prabilo:

— Jau švinta, brolau. Tu negali čia ilgiau pasilikti. Atleisk man, kad aš padariau tave vagimi. Bet dabar jau vėlu gailėtis, o reikia pagalvoti, kas daryti, kad gėda neištiktų mūsų motinos. Lieka tik vienas būdas: paimk savo peilį, atpiauk man galvą ir išnešk ją su savim iš čia.

Po ilgų svyravimų Ptagmajus išpildė baisųjį darbą. Jo brolio galva buvo vienintelė brangenybė, išnešta tą naktį iš brangenybių rūmų.

Kaip paprastai, ankstį rytą faraonas Ramesu ir Amenhotepas atėjo ir pamatė patamsy prie pietų sienos žmogaus kūną.

— Štai jis! štai jis! — sušuko faraonas, bet, pribėgęs arčiau, sustojo išsigandęs: prieš jį buvo žmogus be galvos.

Visos jų pastangos nuėjo niekais: jie nė jokiu būdu negalėjo išaiškinti, kaip išsigelbėjo vagies bendradarbis.

Amenhotepui patarus, vagies lavonas buvo pakabintas ant brangenybių rūmų sienos kablio. Prie jo buvo pastatyta du sargybiniu, kuriems buvo įsakyta žiūrėti, ar kas neišsigas ir nesušuks, matydamas lavoną. Kaip tik paplito žinia apie baisų radinį, tai visas miestas subėgo jo žiūrėti.

Petizi motina, nieko nežinodama apie sūnaus nusikaltimą, taip pat girdėjo apie lavoną, bet ji manyte nemanė, kad čia kalbama apie jos sūnaus lavoną. Vakare, nesugrįžus Petizi namo, Ptagmajus turėjo prisipažinti motinai. Klikdama parpuolė motina prie namų aukuro, sužinojus, kad abu jos sūnūs vagys ir kad vyresnysis nupiovė galvą jaunesniajam. Ji pasiryžo rytoj eiti pas faraoną ir išmelsti iš jo sūnaus lavoną, kad tinkamai jį palaidojus.

Tik Ptagmajaus maldavimai ir pažadai privertė ją atsisakyti nuo tokio sumanymo, jei jis atnešiąs namo savo brolio lavoną.

Eigiptiečiai tikėjo, kad tinkamai lavoną nepalaidojus, mirusio vėlė žūva amžinai.

IV.

Vėlus vakaras. Visi žiopliai išsivaikščiojo. Prie lavono pasiliko tik du, gerai apginkluotu, kariu.

Staiga jie pamatė jaunuolį, varantį vyno maišais apkrautus du asilus. Kada jis varė asilus pro šalį, vienas vyno maišas atsirišo ir iš jo pradėjo bėgti brangusis vynas. Abu sargybiniu greit prišoko ir vienas paskui kitą pakišo savo šalmus, kad veltui nežūtų gardusis gėrimas.

Sargybiniai padėjo Ptagmajui užrišti maišą. Atsidėkodamas jis pripilė dar jiems po pusę šalmo vyno, o pats nuėjo savo keliu.

Vyne buvo migdomieji milte-

liai, todėl greit abu sargybiniu užmigo, kaip užmušti.

Po valandėlės vėl atėjo Ptagmajus, tik šį kartą jis atsinešė kopėčias. Be vargo nuleido jis žemėn lavoną. Atsisveikindamas jis plikai nukirpo abiem sargybiniams dešiniąją galvos dalį. Po to jis laimingai atgabeno namo brolio lavoną.

Pagaliau, nubudę sargai, labai buvo sugėdinti ir, aišku, tinkamai nubausti už sauvališką pasielgimą.

Faraonas visai supyko. Amenhotepas pasakė jam:

— Tu matai, o saulės sūnau, kad vien gudrumu mes vagies nepagausim. Jis daug gudresnis už mus. Jėga vistiek mes jo nepaimsim, bet jei nori jį rasti, tad pažadėk jam kaltę atleisti, ir net dovanų, nes svarbu yra sužinoti įėjimo į brangenybių rūmus paslaptį.

Šis būdas buvo apsvarstytas. Greit po to, eidami gatvėmis, šaukliai skelbė, kad faraono duktė Bertreri (Raudonoji Gėlė) ištekės už protingiausio ir išmintingiausio. Visi, norį ją vesti, turės papasakoti apie geriausiai pasisekusius darbus bei pasielgimus, vis tiek ar gerus ar blogus. Kas bus išmintingesnis už visus kitus, tam karalaitė paduos savo ranką.

Praėjo jau pusė dienos. Daug kas aplankė karalaitę, bet tarp jų nebuvo to, kurio laukė faraonas.

Amenhotepas pasakė, kad, galimas dalykas, tas ir neateis, nes šaukliai nutylėjo apie kaltės atleidimą už padarytus nusižengimus ir apie tai, kad karalaitė itšekėsianti: jie paskelbė tik, kad Bertreri paduos laimingajam savo ranką.

— Štai, koks dalykas, — atsakė Ramesu. — Kambary prie karalaitės priimamojo yra paslėpta dvidešimt karių. Kaip tik ateis tikrasis, kurio mes ieškom, tad ji išties jam ranką, sučiups jį ir pašauks pagalbos. Tada ir pagaus jį kariai.

Amenhotepas pastebėjo faraonui, kad taip, vargu, ar bus galima pagauti vagis. Taip sakydamas jis tik nuliūdino faraoną, kuris jautė, kad negerai daraąs, norėdamas apgavimu sugauti vagį. Bet jis nepakeitė paliepimo, ramindamas save, kad jis taip pat galįs ir atleisti nusikaltėliui.

Tuo tarpu jau temo. Bertreri sėdėjo užsimąsčius ir nuleidus galvą tamsiame savo kambary. Staiga įbėgo tarnaitė ir pranešė, kad dar vienas žmogus atėjo, apsisupęs baltu apsiaustu. Jo juodos blizgančios akys, status liemuo, o veidas uždengtas apsiaustu.

Nepažįstamasis mandagiai nusilenkia, atsargiai apsižvalgo aplink ir po to pusbalsiu pradėjo sakyti:

— Ir aš drįsau ateiti pas tave, gražioji, kaip Nektro. Atsuk į mane savo gražiąją ausį ir klausyk. Daug aš galiu tau papasakoti. Pirma—tas, kad aš nematomu būdu patekdavau į faraono brangenybių rūmus ir vogiau iš ten jo brangenybes. Antra — aš nupioviau savo broliui galvą, kuris buvo įkliūvęs į spąstus.

Bertreri sušuko: „Tu gudriausias! Duok savo ranką!“ Bet šis laikė rankas po apsiaustu ir kalbėjo toliau:

— Trečia — aš pavogiau savo brolio lavoną, užmigdęs sargus.

— Štai tau manoji ranka! — džiaugsmingai sušuko karalaitė. Nepažįstamas lėtai ištraukė vieną ranką iš po apsiausto.

— Ketvirta, — sakė jis... Bertreri čiupo jo ištiestą iš po apsiausto ranką savo rankelėmis, sutrypė sandalėmis į grindis ir sušuko: „Čionai! Čionai'“

— Ketvirta, — tęsė jis rimtai: aš apgavau puikiąją Bertrerį.

Tuos žodžius pasakęs, jis sprunko iš kambario ir iš rūmų, palikdamas Bertreri rankelėse ranką.

Kariai ir paskui jų faraonas subėgo visi į kambarį. Čia jie pamatė, kad karalaitė guli apalpusi ir laiko savo švelniais piršteliais žmogaus ranką.

Kada Amenhotepas apie tą sužinojo, jis sušuko:

— Garbė tau, saulės sūnau! Dievai apsaugojo tave nuo sunkios nuodėmės. Todėl teesie jiems garbė amžinai!

Kitą rytą vėl šaukliai skelbė miestui:

— Iš visų atėjusių karalaitė Bertreri išrinko tą, kuris buvo pas ją vakare ir paliko jai savo ranką. Taip aš, faraonas, skiriu sau jį žentu ir skelbiu jam prieš žmones visišką kaltčių atleidimą. Be to, įsakau jam šiandien ateiti pas mane gauti tėvišką palaiminimą. Taip sako dievų mylimasis, žmonių valdovas, saulės sūnus Ramesu.

Tą pačią dieną Ptagmajus nuėjo į rūmus. Kitą dieną jis parodė faraonui sukančiojo akmens paslaptį. Kada visi gerai prisižiūrėjo į tai, tada akmuo buvo pritvirtintas ir daugiau nebesisukinėjo.

Bertreri ir Ptagmajus gyveno meilėje ir sutikime. Mirus Ramesui, Ptagmajus užėmė jo sostą, gaudamas vardą Ramesu VI. Savo vaikus jis griežčiau auklėjo, kaip jo tėvas architektorius jį ir jo brolį.

Pavasaris... Visi paukščiai jau atskrido, tarp jų ir antys, bent paveikslėly. Sakot— neatskrido? Prašom įrodyti. (Laiškai su įrodymais priimami nuo birželio 1 d.).

Didžioji Kauno

Pas Kauno tuntininką.

(Pasikalbėjimas su vyr. sktn. J. Kuprioniu).

Sktn. Kap. Mačiuika,
antras Kauno tunto tuntininkas.

— Koks yra dabar Kauno skautų veikimas ir kokia bus ateities darbo kryptis?

— Pradžioje man buvo pripasakoję visokių dalykėlių apie Kauno skautus, todėl, paimdamas tuntininko pareigas, lyg abejojau dėl darbo pasisekimo. Dabar, arčiau susipažinęs su kauniečiais, matau, kad daugumoje jų yra gerų norų bei pasiryžimų, ir darbas ateity galima bus gerokai išplėsti. Visos draugovės ir atskiros skiltys ir būreliai be jokios išimties stvėrėsi smarkiai dirbti. Tuo galima tik džiaugtis.

Dėl darbo krypties, tai numatoma į skautų veikimą įnešti daugiau rimtesnio elemento, be ko negalimas joks tikslesnis auklėjimosi darbas. (Reikia pasakyti, kad kiek man teko patirti d-vių s-čių sueigose beveik vien žaista). Skautai turi gerai įsisąmoninti savo ideologijoje, suprasti gerai skautystę ir savo uždavinius. Šiam atsiekti numatoma prie *mokslinimo* dalies pakviesti eilė vyr. skautų ir skautininkų, kurie visoms draugovėms ruoš įvairių iš auklėjimo srities pašnekesių. Skiltininkų žinių papildymui bus suruošta eilė konferencijų ir, jei suskubsim, atskirų jiems iškilų. togas numatoma suruošti didelę loteriją, kurios darbą organizuoti pavesta psktn. Avižoniui.

— Ar bus atgaivintas Skautams Remti Dr-jos Kauno Skyrius?

— Ruošiamasi atgaivinti jis dar prieš šias vasaros atostogas. Visa eilė skautų tėvų yra gan žymūs žmonės, mielai pritarią skautų darbui. Skyriaus atgaivinimo

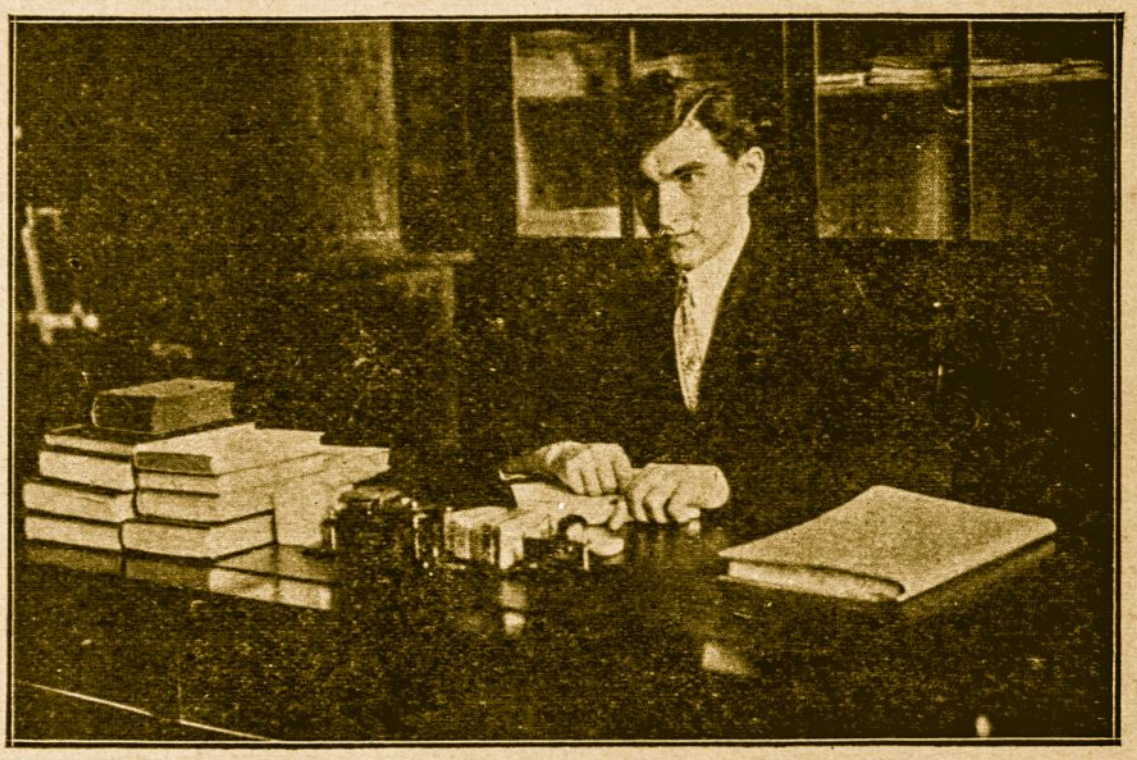

Vyr. Sktn. J. Kuprionis,
dabartinis Kauno tuntininkas savo kabinete.

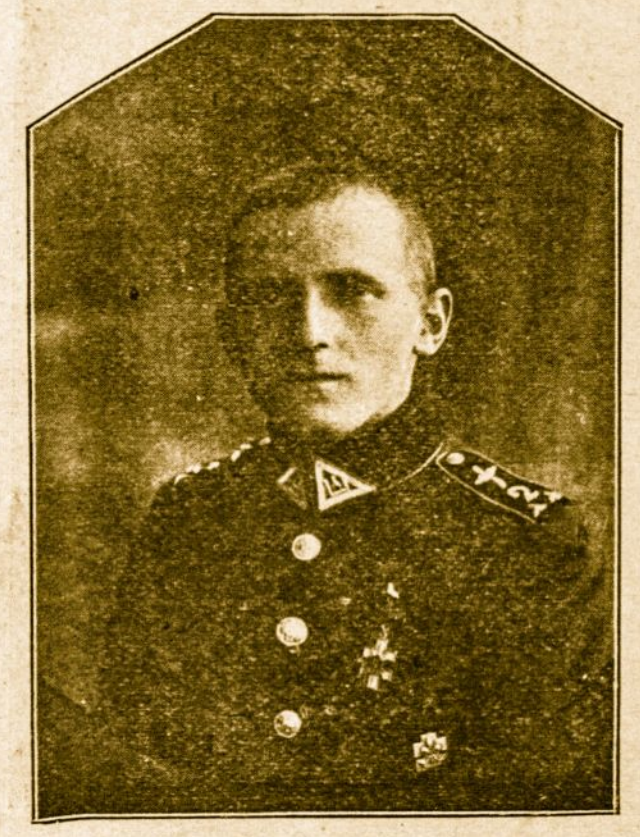

Vyr. Sktn. Kap. V. Šenbergas,
pirmas Kauno tunto tuntininkas.

Pirmoji konferencija įvyks balandžio mėn. 23 d. Numatoma kreipti daugiau dėmesio ir reikalauti iš atskirų vienetų vadų, kad Kauno skautuose būtų gražiai suderinto smagumo ir drausmingumo pavyzdžių.

Kadangi laikinosios sostinės Kauno skautams, be savo vidujinio darbo ir susitvarkymo, dar tenka pareiga plačiai populiarizuoti pačius skautus visuomenėj, todėl numatoma daug dėmesio kreipti į išorinį skautų susitvarkymą.

— Ar šiemet Kauno tuntas stovyklaus?

— Stovykla 1—2 savaičių, jei nepasitaikys nenumatomų kliūčių, bus ruošiama tuojau po mokslo metų. Be to, papildyti iždą ir išpopuliarizuoti skautų vardą dar prieš atos- darbe sutiko daug padėti didelis Kauno skautų remėjas buv.tuntin. p. Žmuidzinavičius. Kauno tuntas tikisi įsteigti skautų reikmenų parduotuvę. Šis darbas pavesta ūkio vedėjui sklt. Čepui ir skilt. Ržečickui.

— Kauno raj. tunto štabas stengsis palaikyti artimus ryšius su Vyr. Skautų Štabu ir stud. skautų draugove. Artimiausiu laiku numatoma įsigyti tunto vėliava. Taip pat numatyta įsigyti tunto vitrina mieste. Tuo rūpintis sutiko technikos mokyklos vyčiai. Kas dėl vyčių, tai jie numatoma sujungti į 2 draugoves.

Atšilus orui manoma padaryti keletas didelių visų Kauno skautų iškilų, į kurias bus kviečiami ir stud. skautai, ir šiaip rėmėjai, ir artimieji.

— Bendrai, dėl Kauno tunto esu didelis optimistas. Galima

tunto šventė.

drąsiai tikėtis, kad neužilgo Kauno tuntas galės taip pasirodyti, kad Kauno t. skautai susidurę su kitais provincijos vadais, tuntų skautais nebus vadinami Kauno ponaičiais, irkad jie tikrai garbingai atstovaus laikinosios sostinės skautus. *V. Kastanauskas.*

Skautininkas Vyt. Civinskas.

Dešimties metų sukakt uvės.

Kauno Skautų Tunto
Štabas
1 Nr.
15-V-19 m.
Įsakymas 1 Nr.

Kauno Skautų Tuntui.

Šiuo pranešama Kauno skautų draugovių žiniai: I-jai draugovei (skautininkas V. Šenbergas), II-jai dr-vei (sk-kas P. Jurgelevičius) ir I-jai skaučių dr-vei (sk-kas P. Jurgelevičius), jog nuo 9 gegužės dienos š. m. virš minėtosios draugovės sudaro Kauno skautų tuntą, kurio priešakyje tunto štabas sekančiam sąstate:

1) štabo viršininkas vyresnysis sk-kas *V. Šenbergas*
2) štabo narys skautininkas *P. Jurgelevičius*
ir 3) sekretorius *K. Vaitkus*

Stabo viršininkas vyr.
skautininkas (pas.) *V. Šenbergas*
Štabo narys
skautininkas (pas.) *P. Jurgelevičius*

Štai, pirmasis Kauno tuntui įsakymas. Jis rado jau gerai veikiančią I-ą (apie 60 sk.), gana sustiprėjusią II-ą (apie 80 sk.) ir I-ą mergaičių (apie 40 skaučių) dr-ves.

I-oji dr-vė veikė jau nuo vasario mėnesio. II-oji ir I-oji mergaičių dr-vės sudarytos K. Vaitkaus balandžio 12 ir 13 dieną iš „Karvelio“ ir „Lapės“ skilčių. Jas sudarė daugumoj vyresniųjų klasių, dabartinės „Aušros“ gimnazijos, mokiniai. Joms nebuvo lemta ilgai veikti. Jau gegužės 4—5 dieną K. Vaitkus, padedant sktn. P. Jurgelevičiui, paskelbė platesnį jaunuolių į skautus priėmimą. Skubiai sudaryta skiltininkų kursai vadovaujant sktn. P. Jurgelevičiui ir sktn. V. Šenbergui. Po savaitės kursų dalyviai laikė į III-čią laipsnį ir tuojau iš jų tapo paskirti skiltininkai ir paskiltininkai.

Pažymėtini to laiko skautų gimnastikos pratimai, kuriems vadovavo prancūzų karo misijos karininkai. Gimnastikos pratimams skautai rinkdavosi dabartinėj Parodos aikštėj kartais du sykiu į savaitę. Tas tęsėsi ligi gimnazijos vasaros atostogų.

Atostogų metu, sumažėjus dr-vėms, pasistengta sustiprinti tunto veikimas, įsteigiant Skautams Remti Draugiją. Jos valdybos narys p. S. Lozoraitis įėjo ir į tunto štabo sąstatą.

Bet štai užstoja nepriklausomybės karai, kurie susilpnino skautų veikimą, nes atėmė visus jų vadus. II-oji dr vė, nors ir netekusi vadovybės, sugebėjo išsilaikyti ligi karščiausių kovų už nepriklausomybę — Vilniaus okupavimo. Tuo metu visi suaugesnieji skautai stoja Šaulių Sąjungon ir kai kurie patenka į frontą.

Sustojęs dr-vės veikimas atgyja tik po metų. 1921 m. rudenį kai kurie skautai, skatinami savo namiškių, vėl sudarė būrelį, tikėdamies jį išplėsti į dr-vę. Po Kalėdų atostogų, 1922 metų pradžioje, įstojus gimnazijon K. Jurgelevičiui, sutarta jam pavesti dr-

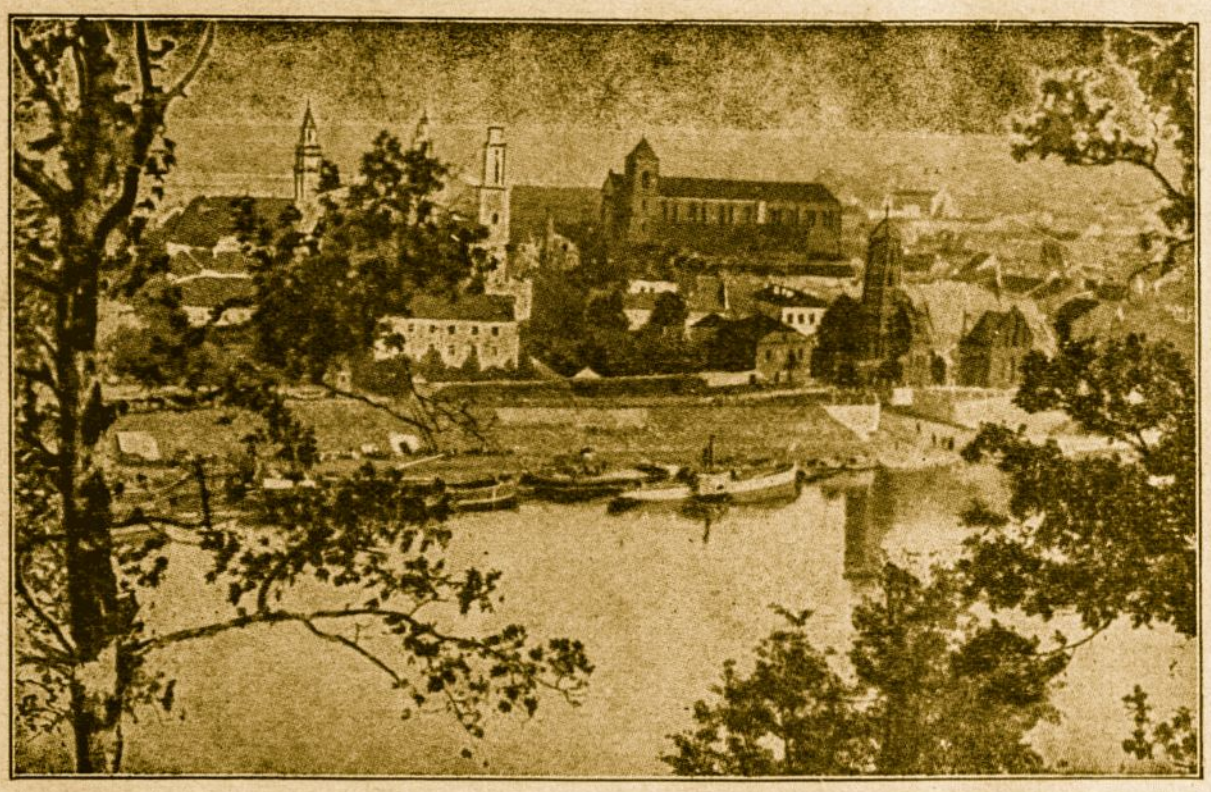

Laikinosios sostinės Kauno vaizdas.

Sktn. V. Civinskas,
vienas pirmųjų tunto skautų.

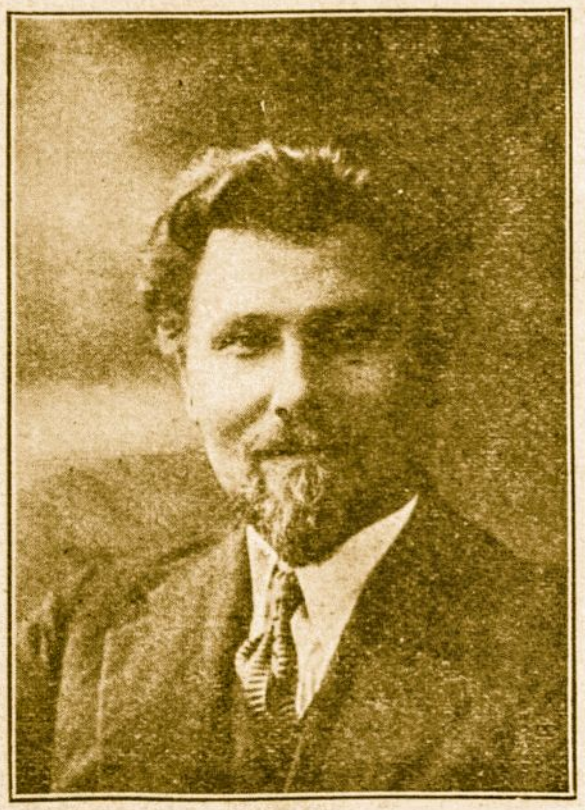

Dailinink. Žmuidzinavičius,
trečias Kauno tunto tuntininkas.

vės vedimą ir priimti į skautus visus norinčius.

Norinčių susidarė virš 40, o jau po mėnesio, kovo 5 dieną, 8 skilčių dr-vę teko skirti į dvi. Nuo berniukų neatsiliko ir mergaičių dr-vė, dabartinė I-oji. Balandžio 19 d. įsisteigė dar viena draugovė J. Jurgelevičiui vadovaujant.

Kauno skautai nepasitenkina vien savo tunto tvarkymu. Jie siekia toliau. Sudaro laikiną vyriausiąjį skautų štabą. Šaukia I-jį skautų vadovų suvažiavimą (1922 m.-VI-3, 4, 5, d.). Ir po suvažiavimo jiems tenka vadovauti visiems Lietuvos skautams ligi 1925 m. 1923 metų vasarą surengia I-ją skautų stovyklą Karmėlavos miškuos. 1924 metais surengia II-ą stovyklą ir sudaro sąlygas vykti net 43 Lietuvos skautams į pasaulinę stovyklą Danijon. Kauno skautai, minėdami savo pirmą dešimtmetį, yra nusipelnę ne vien Kaunui. Jų mokiniai skautybėje yra bemaž visi Lietuvos skautai.

Dešimts metų — ne viena diena. Tokiu laikotarpiu susidaro ir tradicijų. Jų netrūksta Kauno dr-vėse. Kasmet daromos Sekminių laiku dviejų dienų iškilos Panemunės miške. Švenčiant 23 balandžio visi skautai prisisega po gėlelę. Per Kalėdas skautai ruošia eglaites neturtingų šeimynų vaikams. Ir daug kitų papročių yra draugovėse ir skiltyse.

Baigdamas palinkėsiu Kauno tuntui su nauju tuntininku, žengiančiam į antrą dešimtmetį, sėkmingiausios kloties tunto veikimą stiprinant ir tuntą plečiant.

Psktn. J. Kazakevičius.

Lietuvių skautų įsikūrimas Kaune.

Sunkūs buvo Lietuvai 1918 metai. Ji prabudo, kėlėsi iš miego. Jautė tai ir džiaugėsi tuo visi lietuviai, bet ypatingai Lietuvos prisikėlimo faktą atjautė jaunimas. Jaunimas sujudo, būrėsi, organizavosi. Ir tais pat (1918) metais Vilniuj įsikuria skautai. Po kiek laiko susiorganizuoja skautų būreliai ir Kaune. Apie Kauno pirmųjų skautų įsikūrimą noriu čia trumpai pakalbėti.

Įsikūrus skautams Vilniuj, Kauno mokyklų mokiniai pradėjo apie tai kalbėti. Ir štai, 1919 m. balandžio 12 ir 13 dien., skautininko Vaitkaus iš viduriniųjų klasių moksleivių buvo sudaryta pirmasis tikrųjų skautų būrys. Tuojau suorganizuota „Lapinų“ skiltį berniukams ir „Karvelių“ skiltį mergaitėms. 1919 m. balandžio mėn. 25 d. įsakymu „Lapinų“ skiltininku paskirtas skautininkas Kostas Vaitkus, o paskiltininku — Vizgirda. „Karvelių“ skilties skiltininke — Marijona Račkauskaitė, o paskiltininke — Kairiūnaitytė.

Tačiau skautininkui Vaitkui sudarytoms skiltims neilgai teko vadovauti. Sudarytą skiltį, einant 1919 m. balandžio mėn. 30 d. įsakymu, perėmė, atvykęs iš Vilniaus, skautininkas P. Jurgelevičius, kuris įsteigė skiltininkų kursus, tuojau suorganizavo draugovę, kuri vadinosi II ji Kauno Skautų Draugovė, nes I-oji Vilniaus Skautų Draugovė buvo Vilniuj.

Pasktn. J. Kazakevičius,
vienas pirmųjų tunto skautų, dabar studentų skautų dr-vės pirmininkas.

Gimnazijos direktorius, dabartinis universiteto prof. Pr. Dovydaitis, sutiko skautus keista šypsena, bet prielankiai. Gimnazijos patalpose net suteikė draugovei butą. Butas buvo gražiai išpuoštas, kaip koks muziejus, įvairiais modeliais ir vėliavomis bei siluetais. Ypatingai mokinius stebino užrašas, padėtas virš skautų klubo durų: „Antrosios Kauno skautų dr-vės štabas“.

Daugelis labai interesavosi, kas tai per vieni tie skautai, turintieji štabus, vadus ir t. t.

Mano pasirinktoji tema bemaž jau ir išsemta, nes patį skautų įsikūrimą esu, nors ir labai trumpai, aprašęs. Tačiau norėčiau dar kiek papasakoti apie tai, kaip skautų įsikūrimo faktas buvo priimtas mano ir kitų moksleivių.

Visi moksleiviai ta nauja organizacija buvo labai susijdomavę. Klausinėjo, teiravosi ir dažniausiai įstodavo į dr-vę. Taip pat ir aš daugiausia apie skautus teiravausi pas savo kolegas. Vieną klausiu, ką jūs, skautai, darysite? O šis man ir atrėžia: „Broleli, sako, išmoksime pirmiausia gimnastikos, rikiuotės, žvalginėti, įvairių ženklų ir mazgų, o paskui marš prieš Lietuvos priešus į frontą“. Be abejo, tas mane ir kitus žavėjo, nes, aplamai, tų laikų moksleivija gyveno labai karingame ūpe. Pasidariau ir aš tuojau skautu. Buvau tuojau paskirtas „Žirgų“ skiltin“.

Dabar jau dešimts metų praslinko nuo Kauno skautų įsikūrimo. Iš daugelio Kauno pirmųjų skautų Kauno tunte aktyviai dalyvauja tik du pirmieji Kauno skautai: skautininkas V. Civinskas ir šio rašinio autorius.

Jau pavasaris išaušo,

čiulba vieversiai, bet ir jie vargšai nežino, kad sekantis „Skautų Aido“ numeris išeis pavasariškas, gausiai iliustruotas ir... **dvigubas.** Be to, jis bus dar įdomesnis, nes, tikriausiai, visi tuntai pasistengs jį gausiai savo atvaizdais iliustruoti.

Drąsa.

Gyvenime visur reikalinga drąsa. Reikia turėti drąsos eiti sąžiningai savo pareigas, reikia drąsos būti sąžiningu, laikyti duotą žodį, nepasiduoti visokioms gyvenimo pagundoms, sakyti visuomet tiesą. Tokia moralinė kasdieninio gyvenimo drąsa yra dar sunkiau sekti, negu fizinė — drąsiai pulti priešą kovoj. Anglų rašytojas Smailsas teisingai pastebi, kad fizinę drąsą — pulti priešą už save daug galingesnį, turi ir buldogas nė kiek nemažiau kaip žmogus. Bet moralinę drąsą — dorai gyventi ir nepasinieko bendro neturi su laišku", atrėžė ramiai karalius: „Imk plunksną ir rašyk toliau", sakė vaikščiodamas ir diktuodamas karalius tuo momentu, kaip granata sprogo ir suardė kitą pusę namų. Drąsa daugiausia padėjo „šiaurės didvyriui", kaip jį vadindavo, sumušti ir užkariauti greitu laiku tris valstybes: Daniją, Lenkiją, Lietuvą ir Rusiją, kurių dvi paskutinės buvo už Švediją daug kartų didesnės ir stipresnės. Mūšiuose jis eidavo į didžiausią kulkų lietų. Kai palydovai nenorėjo jo leisti, jis sakydavo: „Jūs neikite, bet bar abu tilto galus užimtų priešas?" „Štai ką?", suriko jaunas leitenantas ir, suspaudęs arklį šporais, peršoko tilto barjerą, pasinėrė su arkliu upės bangose, bet greit vėl pasirodė ir kovodamas su mirtimi, išplaukė į kraštą. Fridrichas čia pat pakėlė jį kapitonu, paėmė į savo štabą ir Zeidlicas greit tapo Fridricho kavalerijos vadu. Mūšiuose, atėjus tam tikram momentui, Fridrichas leido Zeidlicą su kavalerija ant priešo ir šis, puldamas tarsi koks uraganas priešą, visuomet nulemdavo mūšį.

Taip užsieniuose pagerbiami skautai didvyriai.

duoti pagundoms, turi tiktai žmogus.

Apie švedų karalių Karolį XII pasakojama, kad, apgulus jam danų sostinę Kristianiją, vieną kartą jis diktavo laiškus savo sekretoriui. Ėjo šaudymas iš abiejų pusių ir granatos mūšė ir sprogo netoli. Viena granata pataikė į namą, kuriame gyveno karalius. Sekretorius įpabalo ir plunksna jam iškrito iš rankų. „Rašyk, tamsta, rašyk", — sako karalius. „Jūsų Didenybe—bomba", atsakė drebėdamas sekretorius. „Bomba mane leiskite. Aš esu padaręs sutartį su kulkomis". Ir iš tikro, tarsi kokiu stebuklu jo nesužeisdavo.

Zeidlicą, didžiausią savo kariuomenės vadą, Fridrichas Didysis (Prūsų galybės sukūrėjas ir vienas didžiausių karo vadų, kokius istorija žino) pažino ir įvertino šitokiu būdu.

Zeidlicas buvo jaunas leitenantukas ir lydėjo karalių. Jojant per didelės upės Elbos tiltą, karalius sako Zeidlicui: „Pasakyk, leitenante, ką darytum, jeigu da-

Kartaginiečiai paėmė nelaisvėn romėnų armijos vadą senatorių Regulusą. Pažindami gerai jo būdą, kartaginiečiai sako Regulusui: „Mes Tamstą atleidžiam namo Romon. Tamsta turi prikalbėti Romos senatą padaryti su mumis taiką. Jei prikalbėsi — tada gali negrįžti. Jei neprikalbėsi — turi duoti žodį, kad grįši". Regulus davė žodį ir nuvažiavo Romon. Bet jis čia ne tik neprikalbinėjo daryti taiką, bet atvirkščiai — įrodinėjo, kad esą reikia kariauti iki visiško laimėjimo. Se-

natas jo paklausė, kariavo toliau ir laimėjo. O Regulus grįžo Kartagon, kaip buvo davęs žodį, ir čia tapo nužudytas baisiose kančiose.

Prieš grįšiant, draugai ir senatas įkalbinėjo nebelaikyti duoto priešui žodžio ir nevažiuoti atgal. „Ką, jūs norit, kad aš nustočiau garbės? Aš žinau, kad mane ten laukia kančios ir mirtis, bet tai niekai, palyginus su ta negarbe, kokia mane laukia, jeigu aš žodžio nelaikyčiau. Aš esu Kartaginiečių nelaisvis, vergas, bet aš turiu romėno garbę. Daviau žodį ir turiu grįžti". Roma buvo galingiausia valstybė ir valdė visą anuomet žinomą pasaulį, kol turėjo tokius žmones.

(Iš „Policijos").

P. Ragažinskas.

Vadų paruošimo klausimu.

Kaip žmogus negali būti, be tinkamo prisiruošimo, kurios nors darbo srities žinovu, taip panašiai ir organizaciniu darbu ne kiekvienas gali vadovauti. Vadas irgi yra savo rūšies specialistas. Kiekvienas, norįs vadovauti skautas, privalo įsigyti bent minimumą praktiškų ir teoretiškų žinių. Visas organizacinio darbo sėkmingumas ir priklauso nuo vado išsilavinimo. Juo daugiau žinių ir patyrimo, tuo darbas produktingesnis. Žinoma, čia daug reiškia ir kiekvieno įgimti gabumai.

Vadovybės ruošimo klausimas šiandien yra aktualus, nes nuo šio klausimo tinkamo išsprendimo priklauso visa Lietuvos Skautų Brolijos ateitis.

O vadovų Lietuvoj labai ir labai trūksta. Jei palyginti vadovų skaičių Lietuvoj su užsieniais, tai gaunasi labai liūdnas vaizdas.

Dažnai iš tunto, ar dr-vės, išėjus vienam, kitam vadui, veikimas apsnūsta. Tai atsitinka tik dėl stokos sugebančių vadovauti žmonių. Čia daroma kai kurių vadų klaida: nepramatoma, kas turės užimti, jiems išėjus, vadovo vietą.

Kiekvienas vadas iš anksto privalo numatyti asmenį, kuris turės atsistoti ateityj skilties ar dr-vės pryšakyje ir jį jau iš anksto prie šio darbo pratinti.

Skautų judėjimas sutvarkytas tant šios srities literatūrą ir lankant specialius skilt-kams ir kitiems vadams nuolatinius kursus. Bet pas mus skautiška literatūra yra dar menkutė ir skilt-kas apie darbą skiltyje konkrečių nurodymų neras. Nesinaudojant kuria nors svetima kalba, belieka vienas šaltinis—nuolatiniai skilt-kų kursai.

Tokie kursai patogiausia daryti pora kartų per mėnesį. Jų

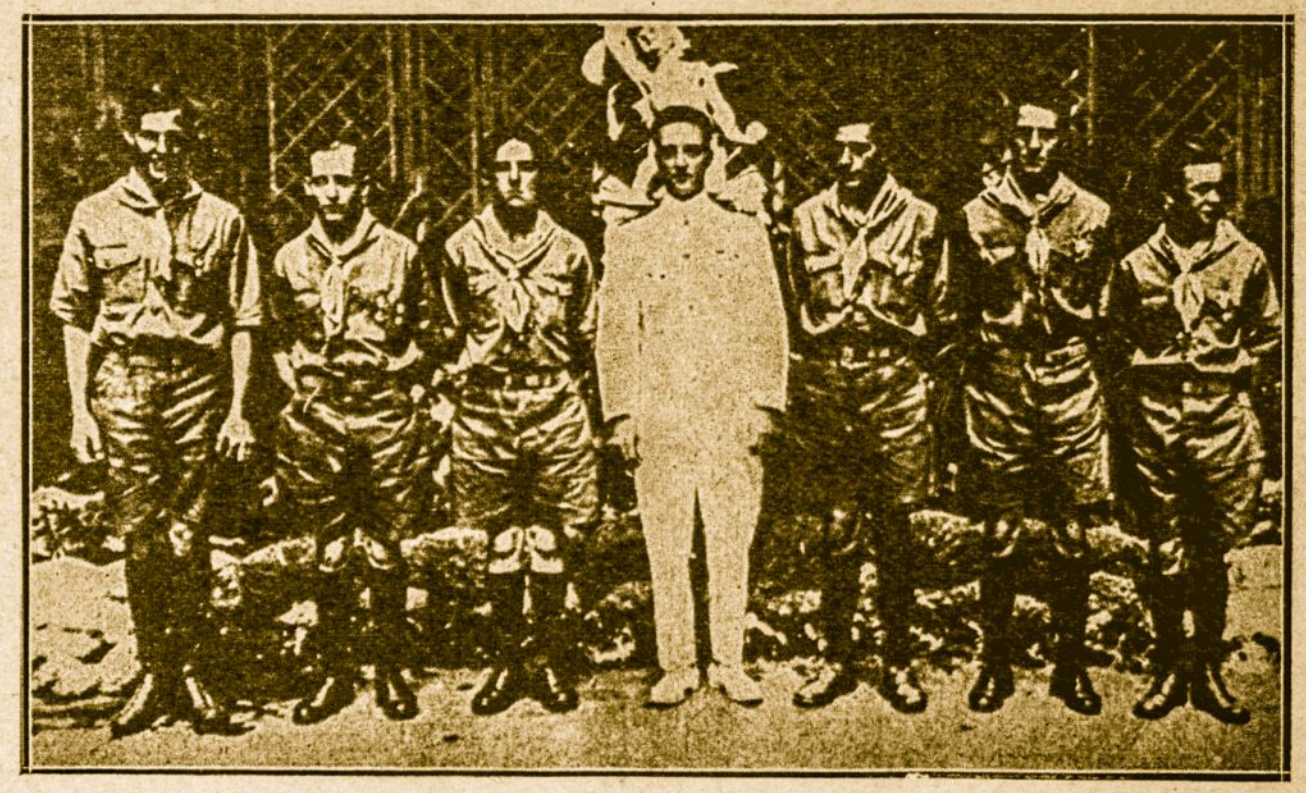

Komendantas Byrdas skautų tarpe, kurie lydi jį kelionej į pietų ašigalį. Tas parodo, kaip aukštai vertinami skautai užsieniuose, jeigu jie imami į tokias pavojingas keliones, kaip pavyzdžiui, Byrdo ekspedicija į pietų ašigalį.

ir patyrimo, tuo darbas produktingesnis. Žinoma, čia daug reiškia ir kiekvieno įgimti gabumai.

Vadovybės ruošimo klausimas šiandien yra aktualus, nes nuo šio klausimo tinkamo išsprendimo priklauso visa Lietuvos Skautų Brolijos ateitis.

O vadovų Lietuvoj labai ir labai trūksta. Jei palyginti vadovų skaičių Lietuvoj su užsieniais, tai gaunasi labai liūdnas vaizdas.

Dažnai iš tunto, ar dr-vės, išėskilčių sistemos pagrindais. Patyrimas rodo, kad ten, kur skilčių veikimas yra geras, tai ir dr-vės gerai veikia. Ir atvirkščiai: kur nėra skilt-kų, sugebančių vadovauti, tai ten ir dr-vių veikimas silpnas.

Nei vienas skilt-kas, paėmęs vadovauti skilčiai, neturi tiek žinių, kad jų galėtų pakakti visam vadovavimo laikui. Jis yra verčiamas savo turimas žinias nuolat papildyti. Tai galima atlikti skaiprogramą gali sudaryti skilt-kų pranešimai apie skilčių veikimą, sueigų pravedimą ir t. t. Jau vien iš tokio pranešinėjimo skilt-kai gali daug ko pasimokyti iš gerai veikiančių skilčių.

Antrą programos dalį gali sudaryti nagrinėjimas klausimų, liečiančių skautų ideologijos sritį ir šiaip įvairūs, liečią skautybę, klausimai.

Trečias punktas, tai praktiškas skilties sueigos pravedimas. Skilties nariai — kursų dalyviai. Su-

eigą praveda irgi vienas iš kursų lankytojų. Asmeniui, kuriam duodama pravesti skilties sueigą, reikalinga anksčiau pranešti, kad jis turėtų laiko prie sueigos prisiruošti.

Po sueigos galima pakalbėti apie geras ir blogas įvykusios sueigos puses.

Paskutiniu punktu gali eiti skautiški žaidimai.

Kursai, su šitokia programa, privalo užimti ne daugiau dviejų val.

Programa, sulig reikalo ir aplinkybių, gali būti įvairiai tvarkoma.

Kursų dalyviais privalėtų būti skilt-kai, dr-kai, ar einantieji jų pareigas pasklt-kai ir šiaip vyresnieji skautai.

Kursų rengimas galima pavesti rūpintis vienam iš vyresniųjų skautų, kuris rūpinasi reikalingais prelegentais ir kitais dalykais.

Gražių vaisių duoda rajoniniai vadų kursai bei konferencijos. Čia viso rajono vadai turi progos susipažinti ir pasidalinti mintimis apie savo vargus ir džiaugsmus. Toki rajoniniai dviejų, trijų dienų kursai dar ir tuo yra naudingi, kad duoda progos įsigyti daugiau žinių apie vadovavimą tiems savo broliams — vadams, kurie gyvena tolimuose provincijos užkampiuose.

Ateityje, kai skautų eilėse turėsime sodžiaus jaunimą, rajoninių kursų reikšmė bus dar didesnė, nes daug dėmesio reikės kreipti, kad sodžiaus skautai turėtų prityrusių vadų.

Tik prityrusių, sugebančių rimtai darbą dirbti vadų turėdami, paruošim šviesų rytojų Skautų Brolijai mūsų brangios Tėvynės padangėj.

Dėl straipsnio „Draugovė ar korporacija.“

(„Sk. A.“ 2 nr. 1929 m.).

„Sk. Aido“ 2 nr. „Senas skautas“ papeikė studentus skautus, kad jie būk nenorį susiskirstę į skiltis dirbti. Tačiau jau veikia ir neblogai stud. sk. „Lapinų“ ir „Meškinų“ skiltys. Apie tai, rodos, „Senas skautas“ turėjo žinoti. Kitos skiltys neimamos organizuoti, nes veik visi likusieji yra skautininkai. Sudaryk skautininkų skiltį! Ką jie veiks? Tiesa, būtų daug ko dirbti, bet ant tiek yra įgudusi skautininko akis, kad ji ir kas skautiška sumindžioja. Juk tam yra faktų! Štai, prieš paskutinę stud. skautų d-vės sueigą „Lapinai“ sudainavo porą skautiškų dainelių. Po sueigos pora skautininkų „Lapinus“ pavadino vaikais, girdi, per daug vaikiška, kuomet jūs imate bliauti! Tat ko norėti iš mūsiškių skautininkų: tik ironingų žodžių jaunesniems savo broliukams skautams, o joks skautiškas darbas jiems neįmanomas. Žinoma, nekaltinsiu visų skautininkų, bet kaltinu didesnę pusę jų, kurie yra dr-vėje.

Ir pačiai dr-vės vadovybei reikėtų daugiau susirūpinti skautiškomis sueigomis. Tuomet jos būtų įdomesnės. Mano manymu, „Senas skautas“ per daug užsipuolė ant visų dr-vės berniukų. Reikėjo tik jų dalį apkaltinti.

Senis Lapinas.

Red. prierašas. Dėdami „Sk. A.“ nr. 2 „Seno skauto“ straipsnį „Draugovė ar korporacija“ diskusiniu, mes manėme, kad dėl „Seno skauto“ iškeltų minčių daug atsilieps skautininkų. Apsirikome. Tik vienas „Senis Lapinas“ atsiuntė atsakymą, daugumoj vietų patvirtinantį „Seno skauto“ mintis. Kadangi daugiau norinčių dalyvauti tose įdomiose diskusijose neatsiranda, todėl jas baigdama Redakcija šiuo įdomiu klausimu savo nuomonės nepareiškia.

Kauno rajono tuntas.

II „Mirgos“ dr-vės gražūs darbai.

Dabar draugovė gavo naują dr-kę paskaut. Barniškaitę M.

Š. m. kovo mėn. 29 ir 30 d. draugovės skautės, pirmininkaujant dr-vės adjutantei, suruošė 3-jų neturtingų šeimynų vaikams Velykų šventę. Šitoj šventėj daugiausia pasidarbavo mažutės „Kregždės“ su skiltininke. Be to, „Kregždžių“ skiltis savo lėšomis apsiėmė išgydyti vienos labai neturtingos šeimynos motiną ir, kiek bus galima, pagerinti jų vargingo gyvenimo sąlygas.

Mažutės „Kregždelės“ tikrai skautiškai myli savo artimą, jas reikia už tai pagirti ir padėti.

Eli Mašalaitienė.

Visos už vieną, viena už visas.

Tai „Bičių“ obalsis. Dabar „Bičių“ skilčiai vadovauja skilt-kė A. Andziulytė. Bitės dirba rimtą darbą. Jos Vyr. Štabo sk-čių skyriui padeda atlikti techninį darbą; tunto skaučių skyriuje viena jų bylas veda — sekretorė, skiltininkių kursuose jos pamoko savo jaunesnes sesutes pirmos pagalbos, dainuoti, žaisti, sportuoti. Jos, kaip išgali, prisideda prie Kauno tunto atgaivinimo.

Primo B.

Smulkios žinios.

— Balandžio 8 d. Kauno skautai išlydėjo vilniečius skautus. Visų veiduose liūdesys, o jautresniųjų veiduose žibėjo ašaros.

Atsisveikinant vieni kitiems palinkėjo greit pasimatyti Vilniuje.

— Ukmergės skautai yra padavę prašymą Kauno tuntininkui, norėdami įstoti į tuntą. Kliūčių jų įstojimui nenumatoma.

— 14 balandžio įvyko pirmoji skaučių skiltininkių sueiga. Iki atostogų numatoma padaryti dar 9 sueigos. Sueigas tvarko ir jas veda darbšti psktn. M. Barniškaitė. Sueigose dėstoma pirmoji pagalba, signalizuotė, žaidimai, dainos, auklėjimasis ir k. dal. Dėsto skautininkės ir vyr. skautės.

Jie—arčiausiai Vilniaus. Jie neša išimtinas visos mūsų Brolijos pareigas — eina Vilniaus garbės sargybą... Jie nuolat budi. O Vilnius taip netoli. Kartais naktį matyti Vilniaus ugnių pašvaistė, iš aukštesnio medžio įžiūrimi Vilniaus bokštai, girdėti, kaip šlama, kaž kuo nepatenkintas, Trakų ežeras...

Rytą, vakarą Kaišiadorių gelžk. stoty budi lapinų skiltis ir žiūri, ar nevažiuoja kas iš Vilniaus, ar Vilniun... Skautai tuojau kuo nors patarnautų. Visus pasitinka, visus

nas ir k., ir visos srities skautų štabas.

Skautų Globėjas kap. kun. Švogžlys liepė skaityti įsakymą oficialiai įkurdinantį Muziejų ir pakvietė seniausiąjį svečių Dir. Škėmą perkirpti simbolingąjį kaspiną. Dir. Škėma ta proga pasakė gražią kalbą, nukeldamas visų mintis į Trakus... į Vilnių...

Muziejuje yra VI skyriai: I— Trakų gamta, II Trakų tautodailė, III Skautų darbai, IV Trakų dokumentai, V Pinigynas ir VI Įdomybės. Muziejų tvarko Lapinų

Trakų skautų muziejus.

— Tunto garbės gynėjo pareigas maloniai sutiko eiti buvęs vyriausias skautininkas vyresn. sktn. V. Šenbergas.

— Tunto sporto dalies vedėju sutiko būti prityręs sportininkas pasktn. Bučinskas. Pavasarį naujas sporto dalies vadas mano suorganizuoti sporto šventę. Jau dabar sudarytos lengv. atletikos, basketbōto ir kit. komisijos.

Statistinių žinių žiupsnelis.

Viso Kauno tunte 350 skautų; 244 skautai ir 106 skautės. Skautininkų ir paskautininkų — 14. Skaitlingiausios dr-vės: „Algimanto“ laivas—50 skautų; D. L. K. „Algirdo“ d-vė—43 ir „Kęstučio“—40. *V. K.*

Trakų Skautų Sritis.

Kaišiadorys. Trakiečiai skautai laimingiausi visoj Lietuvoj. praleidžia; palydi net iki pat griovio, o už griovio jau lenkų durtuvai... Taip lydėjo praėjusią vasarą visą Vilniaus draugovę, taip palydėjo nesenai, dabar lenkų persekiojamą, Vilniaus skautų vadą sktn. Žižmarą...

Trakiečiai skautai laiko savo sritį šventąja žemele. Jie žino, kad ta žemelė yra aplaistyta lietuvių prakaitu ir krauju. Užtat savo Patrono dieną (4-III) trakiečiai įsteigė Kaišiadoryse Trakų Skautų Muziejų.

Kaišiadoryse Skautų Muziejus!..

Lietuvoje, rodosi, pirmutinis!..

Iškilmingame Muziejaus atidaryme dalyvavo daug svečių: jų tarpe senas knygnešys Dir. A. Škėma, šaulių galva — vyr. leit. Sabaliauskas, mok. muz. Taškūskiltis, šeimininkas—vyr. lapinas A. Metelicinas. Muziejų papuošė ir svečius lankytojus priiminėja Muziejaus šeimininkė pask. Jonutė Petrauskaitė.

Muziejus kasdien auga, tvarkosi. Jo vienintelis dabar trošnimas—žūt būt turėti konkursinį skautų skydą!

Tuo reikalu lapinai priskaito jau arti tūkstanties taškų...

Milžinas.

Panevėžio rajono tuntas.

Skiltininkų gaminimo „fabrikas.“

Panevėžy skiltininkų gaminimo „fabrikas“ veikia. Paskaitas skaito vyresn. skautai (sk. vyčiai), taip pat keletas asmenų iš Sk.

R. D-jos. Kursų sueigos būna kiekvieną sekmadienį. Paskaitas klausytojai trumpai susirašo. Darbai tikrinami. Atšilus orui žadama pradėti praktišką kursų dalį: ekskursijas, topografijos darbus, pavyzdines iškilas ir kt. Kursams vadovauja „Kęstučio“ dr-vės štabas.

Naujas Sk. R. Dr-jos pirmininkas.

Gener. Tomašauskas, negalėdamas eiti Sk. R. Dr-jos Panevėžio skyriaus Pirmininko pareigų, nuo jų atsisakė, kurias pradėjo eiti p. mok. J. Mičiulis. Mūsų gerbiamas ir mylimas remėjas Generolas lieka ir toliau mūsų remėju.

Panevėžio dr-vėse.

— I Panevėžio „Kęstučio“ dr-vės dr-ku paskirtas skilt. Art. Jurgutis. Dr-vė šiemet labai sukruto. Dr-vės veikimą išjudino jau ankstyvesnė vadovybė, su skilt. Ant. Gabrėnu priešaky.

— II „Rūtos“ dr-vės (Mok. Seminarijoj) skautės išsirinko sau naują diktatorių M. Pempaitę, kuri pradėjo reformuoti dr-vės veikimą. Pažiūrėsim, kaip toliau seksis. *Henr. L-s Ablauchas.*

Utenos miesto skautai sujudo.

Utena. Š. m. sausio mėn. pabaigoj įsikūrė miesto skautų skiltis, kuri priklauso gimnazijos sk. Vyčių dr-vei.

Skiltis gana skaitlinga. Sueigas daro sekmadieniais. Į jas su pašnekesiais lankosi gimnaz. skautų vadai.

Skiltininku išrinktas pskltn. V. Rastenis, paskiltininku — pskltn. Vyšniauskas (ne mokiniai). *K.*

Dideli užsimojimai.

Utenoje yra 3 dr-vės. Vienodesnio ir geresnio veikimo dėliai tapo sudaryta skautų-čių taryba. Į ją įeina dr-vių dr-kai ir adjutantai. Tarybos pirmininku yra S. R. Dr. Pirmininkas Apskrities Viršininkas p. Motiejūnas-Valevičius.

Kovo mėn. 8 d. įvyko tarybos posėdis. Jame nutarta bendrame dr-vių štabų posėdy išrinkti: 1. Propagandos mėnesio pravedimui komisiją iš 5 sk. 2. Stovyklai rengti komisiją iš 5 sk.

Be to, šiemetinėj gimnaz. parodoj skautai-ės įrengia savo skyrių. Šiam darbui atlikti irgi išrinkta komisija. *K.*

Utenos skautų-čių veikimo teismas.

Utenos skautai nuo įsikūrimo dienos jau atgyveno septynius metus. Per visą tą laiką veikimas nebuvo vienodas— kartais stipresnis, kartais silpnesnis.

Dabartinės skautų viršūnės — visų trijų draugovių taryba skautų judėjimu labai susirūpino. Ji nutarė suruošti savo veikimo teismą, iš kurio pasimokinus galima būtų užsimoti naujiems skautų darbo žygiams.

Ir štai, 1929 m. sausio mėn. 7 d. įvyko veikimo teismas. Toks teismas bene pirmas Lietuvos skautijos istorijoj. Teisėjais pakviesta mokytojai: p. Aleksa, p. Žižys ir p-lė Kaunaitė. Utenos skautai už visokius apsileidimus, pripažinti kaltais ir jiems paskiriama bausmė 3-jų metų sunkiųjų darbų visos skautijos, o ypač Utenos skautų naudai. Tačiau, turint galvoj sunkias veikimui aplinkybes, (Kokias?—Red.) bausmė sumažinta trečdaliu.

Teismu labai susiįdomauta. Teismo salė buvo perpildyta mokiniais. Atsilankė ir skautams remti d-jos valdybos nariai ir dalis mokytojų. Skilt. *J. Gudelis.*

Utenos kronika.

— Dėl susidėjusių aplinkybių Brolijos 10-čio sukaktuves minėjom š. m. vasario 3 d. Buvo daug sveikinimų, kalbų, dešimtmečio darbų apžvalga, scenos dalykėliai, baletas ir t. t. Sukaktuvių minėjimą baigėm Tautos Himnu ir pakilusia nuotaika išsiskirstėm.

— Š. m. kovo mėn. 3 d. Dr. Basanavičiaus dr-vė atsisveikino su savo mylimu vadu pask. M. Valiukėnu. Nauju dr-ku paskirtas paskilt. J. Gaižutis.

— Dr. Basanavičiaus dr-vė aktyviai dalyvavo „Sk. A.“ platinimo konkurse. Prenumeratų rinkėjas skilt. A. Valiukėnas surinko apie 50 pusm. prenumeratų.

— Nesenai prie Dr. Basanavičiaus dr-vės sukurta vilkiukų gauja iš 18 vilkiukų. Senas vilkas pskltn. J. Steponėnas.

— Mildos dr-vė smarkiai dirba. Nauja dr-kė skiltn. A. Popickaitė mano daug nuveikti.

Voveris V.

Rokiškio rajono tuntas.

Netolimos ateities projektai.

Gegužės mėnesį Rokiškio tuntas apvaikščios iškilmingai. Gegužės 1 — 2 dieną minės savo 3 metų sukaktuves. Bus suruošta didelė paroda.

Parodos metu bus statomas grandiozinis vakaras. Vaidinama bus skautiško turinio labai įdomus veikalas.

— Pavasariui dar daugiau įpusėjus, tunto sporto skyriaus vedėjas kapit. Avižienis rengia sporto šventę.

Alytaus tuntas.

Tunto sueiga.

Per šv. Kazimierą gimnazijos salėje įvyko tunto sueiga. Atsilankė p. Direktorius, Dvasios Vadas, d-kė ponia mok. Steponaitienė ir kt.

Dvasios Vadas laikė pašnekesį, o vėliau buvo konkursai. Jie praėjo linksmai ir gyvai.

Konkursai.

Š. m. kovo mėn. 10 d. įvyko signalizuotės, mazgų rišimo, kimo žaidimo, pirmosios pagalbos ir šposų konkursai. Pasižymėjo vyčių būrelis ir „Mirgos“ dr-vė. Šv. Jurgio šventės proga įvyks nauji konkursai.

Pask. J. Kiaušas.

Šiaulių rajono tuntas.

Geri esperantistai ir muzikantai.

Pasvalys. Šiais metais draugovėj veikia keturios skiltys berniukų ir viena mergaičių. Skiltys sueigas daro kas savaitė, kuriose skautai rengiasi laikyti egzaminus į patyrimo laipsnius, dirba įvairius rankdarbius, mokosi esperanto kalbos, nes yra jau skautų, kurie moka gerai esperantiškai kalbėti. Kad darbas nebūtų nuobodus, pažaidžiam.

Draugovėj veikia stygų orkestras, kuris žada pasirodyti įvykstančioj š. m. vasarą Šiaulių tunto stovykloj Palangoj.

Pasvaliečiai skautai geri mokiniai, dvejukė skautams yra naujiena. *Džiūgo sūnus.*

Iškilminga šventė.

Antalieptė. Pakilusioj nuotaikoj šventėm Lietuvos skautų patrono šv. Kazimiero šventę. Iš ryto nuėjom į bažnyčią, išklausę pamaldas ir mums pritaikinto pamokslo, vėl susirinkom salėj. Buvo pasakyta gražių kalbų, sveikinimų; buvo deklamuota, skaityta monologai ir kt.

Po pasilinksminimo sušukome tris kartus „budėk“ ir išsiskirstėm.

Paskilt. Stasys Jameikis.

Henr. L. Ablauchas.

Taip ir buvo...*)

Vilkas pilkas, meška juoda —
Skautai verda kleckų puodą...
Puodas verda, konkuliuoja,
O virėjas prakaituoja.
Smarkiai virti jis mokėjo—
Ne vien kleckus puodan dėjo;
Kaipo klecką, dėl riebumo —
Varlę didelio storumo.

———

Jis.

Taip... nebuvo.

Vilkas pilkas, meška juoda —
Skautai valgo kleckų puodą.
Skanius kleckus skubiai semia...
O likimas blogą lemia!
Skautas klecką burnon grūda,
Vietoj jo gi... varlė ruda!
Koks baisus kilo skandalas
„Mušt virėją, kad jį galas“!
. . . . . .
Negailėjo nieks vyrėjo:
Puodą ant galvos uždėjo...
Varlę keptą, varlę rudą
Užantin vargšui užgrūdo.

Ar ne su autoriu? Red.

Keturios gyvenimo dalys.

(Anekdotas).

Vienas garsus profesorius leido provincijoj vasaros atostogas.

Vieną dieną jis kėlėsi laiveliu per upę. Kadangi kelionė tęsėsi gan ilgai, tai jis pradėjo kalbėtis su irėju.

— Pasakyk man, ar jūs išmanot ką nors apie aritmetiką?

— Nieko nesu girdėjęs apie tai per visą gyvenimą, — atsakė irėjas.

— Labai gaila — tuo jūs netekot vienos gyvenimo dalies,—pasakė profesorius ir paskendo mintyse. Po kiek laiko jis vėl prabilo:

— Sakykit, o apie fiziką ar suprantate ką nors?

— Ne, — atsakė irėjas, — nieko nesuprantu.

Po valandėlės tylos profesorius ir vėl linksmai paklausė irėją, tikėdamas gauti teigiamą atsakymą:

— Bet astronomijos tamsta visgi mokinotės?

— Kas tas yra? — klausimu nustebintas, atsakė irėjas.

— Ir to nežinot! Tai jau ir trečiąją savo gyvenimo dalį tamsta praleidai niekams.

Staiga laivelis susidaužė į akmenį ir pradėjo skęsti. Irėjas tuč tuojau garsiai paklausė mokslininko:

— Ar jūs mokinotės plaukti?

— Ne! — sušuko profesorius, — tiesdamas irėjui abi rankas.

— Na, tai laikykitės už manęs tvirtai, kitaip visos keturios jūsų gyvenimo dalys nueis niekais, — atrėžė irėjas.

Albertas Ž.

———

Naujos skautiškos atvirutės.

Š. m. bal. pradžioje Šiaulių raj. t. I „Vytauto“ dr-vė Šiauliuose išleido dvi naujas skautiškas atvirutes, skilt. Jul. Tarbūno pieštas. Atvirutės tuo tarpu parduodamos po 15 cnt. (vėliau pabrangsiančios); platintojams leidėjai duoda nuolaidas. Kreipkitės į sklt. Vl. Kašauską: Šiauliai, Pagyžių g. 89. *S.*

———

Ar žinai?

Skaute, ar žinai, kad pasaulyje kalbama 2776 kalbomis? Iš 860 labiau ar mažiau naudojamos 48 Europoje, 153 Azijoje, 424 Šiaurės ir Pietų Amerikoje ir 117 Okeano salynose ir salose.

Ar žinai, kad paskutiniuoju laiku pasaulyje naudojamąsi 29.638.585 automobiliais, iš kurių 23.253.882 Amerikos Jungt. Valstybėse, o 6.384.653 visur kitur?...

———

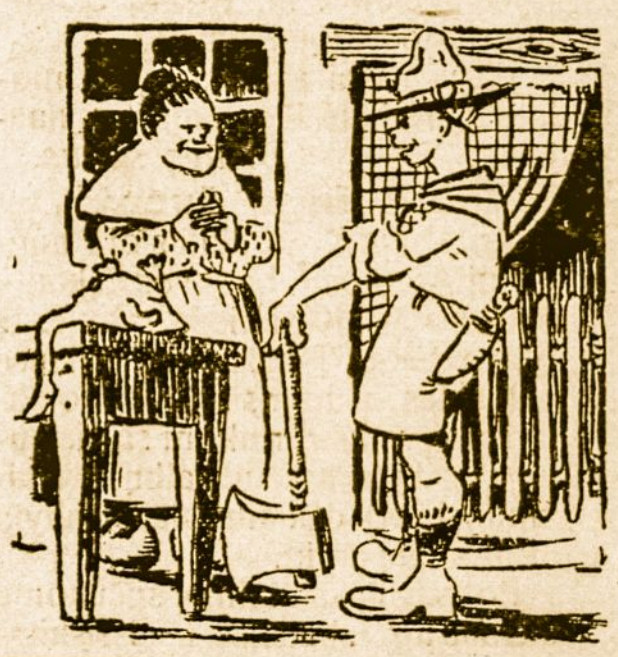

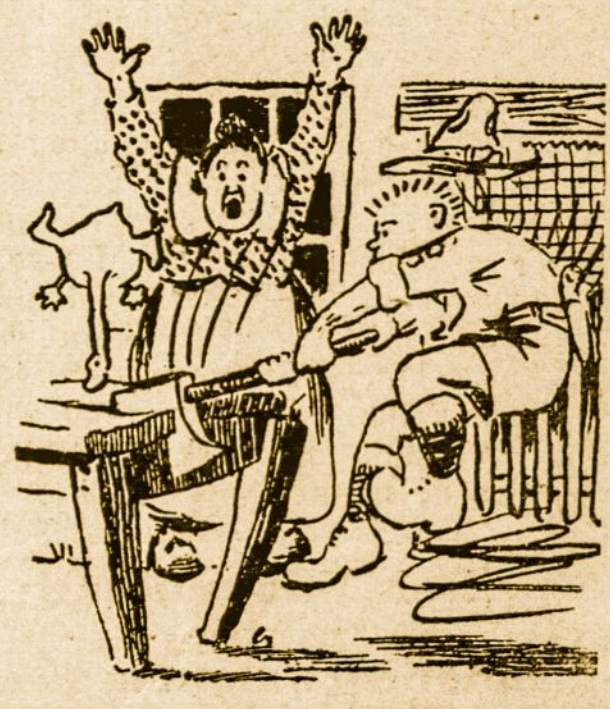

Malonus patarnavimas.

(Išgelbėk mane Viešpatie, nuo kvailių draugų, o su protingais priešais aš ir pats apsidirbsiu!).

———

I paveiksl.

— Leiskit patarnauti?

II paveiksl.

— .....!!??

Leidžia **L. Sk. Brolija.** Atsak. Redaktorius **J. Merkis.**

SUK GALVĄ

Skyrių veda **V. Kastanauskas.**

Atsakymai.

Lorencui ir Kuveikiui: Talpinu. Atsiųskit daugiau.

Chaleckui ir P. Žiniui: Netinka.

Visiems: Sprendimus siųsti iki gegužės m. 15 d. Uždaviniai šį kartą vertinami taškais. Kas daugiausia gaus taškų, tas laimės.

Sprendimų prisiuntimo laikas baigiasi gegužės m. 10 d.

Kuponas.

Iškirpti.

Pavardė .....

Vardas .....

Tuntas .....

Draugovė .....

Skiltis .....

Adresas: .....

.....

Išspr. užd. Nr. Nr. .....

Uždavinys Nr. 16.

Prisiųstas J. Kuveikio iš Rokiškio.

a	a	a	b	e	ė	g
g	i	j	j	k	l	
n	o	r	s	s	s	
s	š	t	t	u	u	ų	v

Šias raides taip sutvarkyti, kad išeitų 4-rių žodžių sakinys, kuris suteikia skautų dvasiai džiaugsmą.

Šis uždavinys vertinamas vienu tašku.

Uždavinys Nr. 17.

Prisiųstas J. Kuveikio iš Rokiškio.

1	Uždavinys vertinamas dviem taškais.	7
2		4
3	7 6 5 6 3 6 7	8
1		1
5	Skaičius pakeisti raidėmis ir gauti	9
6		6

kraštutiniuose stulpeliuose žodžius, reiškiančius skautų pramogą, o viduriniame iš kairės dešinėn Lietuvos miestą, iš dešinės kairėn—skilties siluetą.

Uždavinys Nr. 18.

Prisiųstas E. Lorenco iš Kybartų.

s	a	t	u	t	a	s
a	t	u	a	u	t	a
t	u	a	k	a	u	t
u	a	k	S	k	a	u
t	u	a	k	a	u	t
a	t	u	a	u	t	a
s	a	t	u	t	a	s

Suskaityk kiek kartų parašyta žodis „Skautas“. Uždavinys vertinamas 2 taškais.

Uždavinys Nr. 19.

Prisiuntė Herus iš Vilkaviškio.

a) N G A Y
K S A A
U D R U
A S S M
A T

b) n ! t ą
k k k i v e
k m u d ū b
a ė s a a o
s t š u

Šachmatų žirgo ėjimu perskaityti a) skautų įstatą ir b) skautams žinomą sakinį, a) vertinama 1 tašku, b) 3 taškais.

Uždavinys Nr. 20.

SKAUTAS | TTS
— USO | TSTIR
— I I A U
— I I T S
== U R T
— U S O
= U T A
— T T S
T O T S
— T O T S
= = = =

Raides pakeisti skaitmenimis ir gauti tikrą dalybos veiksmą. Uždavinys vertinamas 3 taškais.

Uždavinio Nr. 10 sprendimas.

1	11	6	10
8	14	3	9
15	5	12	2
10	4	13	7

Išsprendė: Alytuje — Chaleckas, Kaune—Jatautas ir Voverė; Kaišiadoryse—Al. ir An. Metelicinai, Vaitekavičius; Kybartuose—Lorencas; Šiauliuose—Skibniauskas, Mackūnaitė; Panevėžy — Čerkesas, Banaitis; Virbaly — Puniška; Utenoje — P. Žinys. Vilkavišky—J. Vilčinskas ir P. Lazauskas.

Uždavinio Nr. II sprendimas.

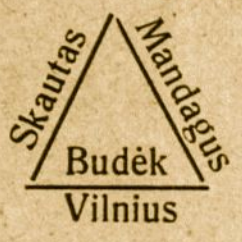

Išsprendė: Alytuje—Chaleckas; Kaune — Jatautas ir Voverė; Kaišiadoryse—Al. ir An. Metelicinai, Linksmas Lapinas, Vaitekavičius; Kybartuose —Lorencas; Panevėžy—Čerkesas, Banaitis; Šiauliuose—Skibniauskas, Mockūnaitė; Virbaly—Puniška; Utenoje — P. Žinys; Vilkavišky-V. Lazauskas jr J. Vilčinskas.

Uždavinio Nr. 12 sprendimas.

Blaivumas. Uolumas. Dorumas. Energingumas. Karžygiškumas.

Išsprendė: Kaune—Jatautas ir Voverė; Kaišiadoryse—Al. ir An. Metelicinai, Linksmas Lapinas; Kybartuose — Lorencas; Panevėžy—Čerkesas; Virbaly—Puniška; Utenoje—P. Žinys.

Uždavinio Nr. 13 sprendimas.

a) $\overline{VI}=I$ b) $IXI=I$ c) $IXI=I$

Teisingai išsprendė b) ir c) Kaišiadoryse — Al. Metelicinas; Vilkavišky — J. Vilčinskas ir V. Lazauskas. Kiti neteisingai.

Uždavinio Nr. 14 atsakymas.

a) Violetiniai ir juodi, b) Žiemą, c) Raide *a*, d) Baltųjų pelių mažiau yra, kaip pilkųjų, o raudonųjų visai nėra, e) Paliko trys nušauti, kiti nulėkė.

Į 4 klausimus teisingai atsakė: An. Metelicinas, Linksmas Lapinas (Kaišiadorys), Čerkesas (Panevėžys).

Į 3 klausimus teisingai atsakė: Lorencas (Kybartai), Banaitis (Panevėžys), Skibniauskas (Šiauliai), Voverė (Kaunas), Vilčinskas ir Lazauskas (Vilkaviškis).

Į 2 klausimus teisingai atsakė: Jatautas (Kaunas) Al. Metelicinas (Kaišiadorys), Mockūnaitė (Šiauliai).

Uždavinio Nr. 15 atsakymas.

a) *Šiaulių Tunto* (prisiuntė V. Skibniauskas).

b) *Kaišiadorių Srities ir Vilkaviškio tunto*. Niekas neatspėjo.

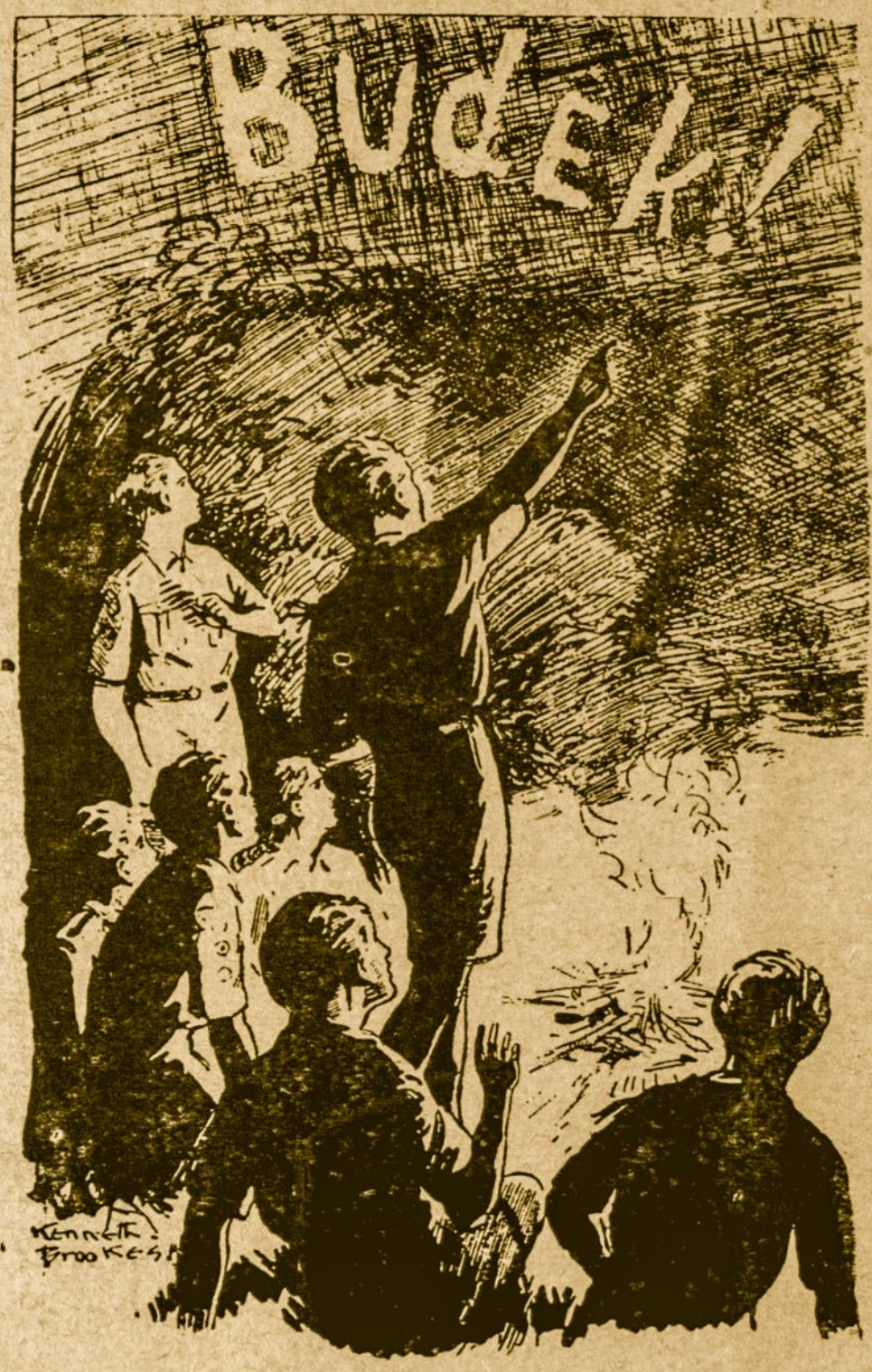

Broliai, skautai!

Jau išėjo skautiškos įdomios atvirutės. Susirašinėdami, viens kitą sveikindami vartokite tik **lietuviškas** skautų atvirutes. Viena atvirutė kainuoja tik 15 ct. Užsisakyti galima šiuo adresu:

A. KESIŪNAS,
Kaunas, Ožeškienės g-vė 21.

VISI SKAITO IR PLATINA

Vilniui Vaduoti S-gos leidžiamą mėnesinį laikraštį

„Mūsų Vilnius"

„Mūsų Vilnius" kaštuoja metams 5 litai
pusei met. 2 lt. 50 ct.

Red. ir adm. adresas:

Kaunas, Laisvės alėja 61 Nr.

Telef. **10-88.** Telef. **10-88.**

Skautai!

Jūs visi turite skaityti

„TRIMITĄ"

nepartinį, iliustruotą, labai įdomų šaulių laikraštį.

„TRIMITAS"
mėgiamiausias Lietuvos jaunuomenės laikraštis.

— KAINA: —
metams — 8 litai,
pusei m. — 4 lit.

ADRESAS:

Kaunas, Laisvės al. 20.

SKAUTAI!

Skaitykite ir platinkite savo iliustruotą mėnesinį laikraštį

„SKAUTŲ AIDĄ"

Kaina pusei metų **3 lit. 50 ct.**

— **Adresas:** Kaunas, Laisvės alėja 20. —

„VILNIAUS" spaustuvė Kaune, Nepriklausomybės aikštė 2 nr. Telef. 776. Karo cenzūros leista.